

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 15.05.2008. године

Констатује се да су приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- Оптужени Илија Јуришић,
- Браниоци оптуженог адв. Ђорђе Дозет и адв. Стеван Протић.
- Присутан је и сведок Миле Дубајић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Дубајић Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас позвати сведока? Дobar дан господине Дубајићу.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ДУБАЈИЋ МИЛА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Миле Дубајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: 1949. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Село Хаџин Поток, општина Цазин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше занимање?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је пребивалиште?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Инђија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стевана Сремца бр. 8, је ли то адреса?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците да ли познајете овде опт. Јуришића и да ли сте можда у неком сродству са њим?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам у сродству, лично га не познајем, али сам чуо за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у завади?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле, на остала питања сте дужни да нам дате одговоре. Ја бих Вас молила да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас. Наглас прочитајте.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дубајићу, Ви сте били саслушани од стране истражног судије 25.01.2007. године. Да ли у свему остајете код овог исказа који сте дали у претходном поступку?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још негде били саслушани?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Био сам саслушаван од истражитеља из Босне и Херцеговине, Републике Српске, госпођа Додик је била. Мислим да је у тој Босни и Херцеговини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви знате зашто сте позвани. Позвани сте да нам сведочите о овом тзв. случају «Тузланска колона», дакле испричајте

нам марта месеца 1992. године где се налазите, на ком положају сте били, покушајте да у неком неометаном разговору изложите све о том случају.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја имам само један захтев пре ако се може удовољити, ако ће ово дуже трајати, а верујем да хоће, а имам проблеме са ногама и оперисан сам и што се тиче ногу и срца ако могу седети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, можете одмах да седнете ако не можете да стојите, одмах можете да седнете. Хоћете молим вас столицу само да.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја имам овде столицу али се нећемо видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим столицу.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Где Ви кажете ја ћу сести. Што се тиче марта месеца 1992. године ја сам се налазио на дужности команданта 92. моторизоване бригаде у Тузли и уједно команданта касарне «Хусинска буна». То је што се тиче тад сам се на тој дужности налазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маја 1992. године такође, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: И у мају 1992. године закључно са 15. мајом док колона није нападнута и док се нисмо извлачили из Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците када је Босна прогласила независност?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Колико се сећам у априлу негде независност је проглашена, мислим тачан датум не знам, али претпостављам да је негде почетком априла или крајем марта или почетком априла прогласила независност и од неких држава познато ми је да је призната, али ми је познато то после тог проглашења њене независности и признавање појединих држава да је била наредба Генералштаба војске Југославије да се војска закључно са 19. мајем Југословенска народна армија закључно са 19. мајем повуче са територије Босне и Херцеговине. Такво је наређење писаним путем пренешено нама командантима јединица и управо на томе се и радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи само каква је ситуација била у то време од проглашења независности, каква је ситуација била у Тузли?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па што се тиче саме Тузле и ситуације у Тузли и пре и после проглашења она је да тако кажем, доста сложена политички и било је разно-разних превирања. Владало је од стране политичког руководства у Тузли званичних органа власти тадашњих једно велико неповерење према Југословенској народној армији. С друге стране мислим да је било веће поверење припадника Југословенске народне армије према званичним органима власти, да је било овако, да кажем, обрнута једна

ситуација имајући у виду да су на изборима добиле реформске снаге на челу са Селимом Бешлагихем у Тузли и некако је гајено као велико поверење и да ће Тузла имати један коректан однос према Југословенској народној армији, а са стране Југословенске народне армије велики су напори улагани да буде коректан однос према становништву територије, да се с ничим нико не испровоцира, да се не праве сукоби и да се ситуација разреши мирним путем као што је и било наредбом регулисано до 19. маја да се војска повуче са територије Босне и Херцеговине и самим тим и са територије Тузле. У једно време у пролећном периоду било је доста провокација према припадницима војске, према касарни, било је чак и пуцања у неколико наврата. Било је праћења породица, војних лица, праћење деце војних лица, конкретно моја супруга је била праћена непрекидно, моја деца су била праћена непрекидно, чак по обавештајним подацима које сам добио од претпостављеног старешине било је планирано и киднаповање моје деце и да ја кад сам дошао једно вече кући, кад сам рекао деци да желим да их пребацам у Србију да им се нешто не би десило иако су имали у околини својој јако добро друштво и били су одлични ученици и познат, пошто ми је старији син био изузетно добар математичар и учествовао на разним такмичењима звали су га чак и председник општине био је на једном пријему раније код њега. Кад сам им то предочио и објаснио о чему се ради, они су били свесни и рекли су ми чак да су приметили неке људе које стално види испред зграде и каже који од школе до зграде иду за њима и одмах су то прихватили и ја сам дао задатак и превезао децу за Србију, а супруга је остала у Тузли и она је даље праћена. Ја претпостављам и супруге других многих војних лица да су праћена и дјеца, али за своје сам имао комплетне податке. Чак су ми неки људи који су радили у Служби безбедности у Тузли донели слике тих људи који су ми пратили супругу и супруга их је препознала на слици. Каже јесу ли то ти људи. Ја кад сам показао супрузи, каже па овај ме чека испред гимназије и каже дође ту до куће, некад буде испред стана кад идем на посао. А мој ауто конкретно било је паркирано испред зграде, црвена «застава 101» и кад сам се, тако се то комешало тако, ја сам онда одлучио да га паркирам у касарну пошто је био велики паркинг. Иначе, војна лица су имала један велики паркинг кад долазе на посао могу да паркирају ауто или да га оставе ту.

На моје место испред зграде то слепоподне паркирао је један заставник у пензији свој црвени ауто а људи који су добили задатак да

дигну мој ауто у ваздух, дигли су његов ауто ту ноћ, нису гледали регистарске таблице, само су гледали боју и тако да је човеку ауто отишло у ваздух.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је било једно месец и по два дана пре овог напада на колону. То је још стварању тих тензија које су прављене. Лично сам такав утисак стекао. Ја немам податке писмене, али да је неко желео да направи неке тензије не би ли дошло до неког куршуса између војске и цивилног становништва. Међутим, ми смо у тадашњој војсци која је, још су остаци постојали, ја то зовем остаци јер она је временом се осипала, постојала све мања али је било изузетно велика дисциплина и нормално наређења која смо добијали да по сваку цену морамо спречити провоцирање према становништву без обзира које је било, муслиманско, хрватско, српско и тако даље, ми смо те мере предузимали и тога није било. Један, једини инцидент који се десио у Тузли, а то је било када је једна бригада, мислим да је било из Даниловграда, могу да погрешим али једна је бригада била пошто су код мене кроз касарну пролазиле многе бригаде, пролазећи јужном магистралом кроз Тузлу један од припадника резервног састава те мобилисане јединице је попалио рафал према минарету једне џамије. То је била једина провокација тада, нико није страдао, нико није повређен, међутим, касније су уследиле још жешће провокације према припадницима ЈНА. Један драстичан случај је била погубија заставника Станојевић Михајла у селу Сапна то је исто у близини Тузле, мислим да је погинуло један или два војника, било је и рањених војника, полицајаца, а заставник је погинуо од стране паравојних снага, за нас су то паравојне снаге све што је било ван званичне милиције и војске Југословенске народне армије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама био непосредно надређен?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Мени је непосредно надређен био генерал Саво Јанковић, командант корпуса, али је он предао дужност једно месец дана раније пре напада на колону генералу Недељковићу. Не могу да се сетим тачног датума али мислим да је негде половином априла предао ту дужност, можда негде у бележници имам записано то али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазила команда корпуса?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Команда корпуса се налазила у Тузли, а затим пре овог напада на колону она је измештена једно два месеца раније у Угљевик. У том измештању Угљевик један, да тако кажем изашли су сви

официри српске националности, понеки или мањи број муслиманске или хрватске националности, већина Муслимана, хрватске, муслиманске националности било је из команде корпуса, било је из других јединица које су се дислоцирале ван града, остао је у команди која је била у згради команде која се налазила у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неки припадници ЈНА стављени на располагање надлежним државним органима Босне и Херцеговине у то време када је донета одлука о повлачењу ЈНА?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Наредбом нико од припадника није стављен на располагање надлежним званичним тим органима Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је самовољно дошло до премештања?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Неко је одлазило самовољно. Дobar део старешина па и мојих из команде бригаде, односно из бригаде је отишао, да тако кажем, пришао тадашњој странци Демократске акције која је била да кажем и политички и војни организатор оружаног сукоба у Босни и Херцеговини. Ја могу набројати многе од њих ако је потребно, али од мојих конкретан случај рецимо Ливадић Нихат, капетан, па бивши мој начелник штаба бригаде, касније оперативац у команди корпуса Кнез Жељко, потпуковник, потпуковник Бајић Осман, потпуковник Шадић Хазим и да не набрајам даље, али добар део је далеко раније пришао њима и чак се није знало као бајаги где се налазе иако су се они налазили у њиховим центрима где је припремана обука паравојних јединица и одређени планови прављени за оружани сукоб на тој територији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте упознати са овом одлуком Генералштаба, је ли тако, да се припадници војске ЈНА повуку. Да ли сте били упознати са одлуком председништва Босне и Херцеговине о повлачењу војске ЈНА из Босне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја одлуку председништва нисам добио јер за мене председништво није било надлежна команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте само били упознати?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам само кроз медије чуо да они траже да се војска што прије повуче са територије, али сам добио званичан акт где је договор постигнут са председништвом Босне и Херцеговине да се ми повлачимо до 19. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је у том смислу постојала одлука о динамици и правцу повлачења јединица ЈНА? Да ли су вођени у том

смислу, дакле и преговори са државним органима? Како, на који начин треба извести повлачење, када су ти преговори почели? О томе нам мало испричајте?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па овако. Приговори су текли пар дана пре самог повлачења, што се тиче мене и кризног штаба у Тузли. Руководство Тузле, да кажем званични органи власти формирали су кризни штаб са негде 6, 7 чланова. На челу тог штаба је био Селим Бешлагић. Знам да су у том штабу били Рефик Ахмединовић, Сеад Авдић, Жилић Мехмед, Јасмин Имамовић мислим и на почетку је био Бранко Перић који је после искључен. У ствари он је формално био члан, а искључен је на почетку из рада тог кризног штаба. И онда су Сеад Авдић и Рефик Ахмединовић као чланови кризног штаба, а понекад се укључивао Перић или Шолаја, мислим да му је, не могу да се сетим имена тог Шолаји у разговоре са нама око тих односа припадника војске, цивилног становништва и повлачење ЈНА из Тузле. И задњи састанак који смо имали, мислим да је то био баш 15-ог ујутро у Дому ЈНА Сеад Авдић, Рефик Ахмединовић, мислим да је био Шолаја или Перић, не знам сад трећи, али имам записано исто то у бележници. Договор је био да се све одвија мирним путем и да ће се ЈНА из гарнизона Тузле повући до планираног времена. У ствари, све борбене јединице већ из самог гарнизона су се и повукле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то борбене јединице се повукле и када је прво повлачење наступило?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јединице су се бројне повлачиле које су биле западно од Босне из других крајева где сам ја својом јединицом борбеном коју сам имао а то је био један батаљон, моторизовани од 600 људи, 600 војника из Пирота, она се повукла 14. маја по наређењу команде корпуса, ја сам 14-ог упутио за Југославију и у касарни су остали само неборбени делови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју су они функцију имали тај батаљон из Пирота?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тај батаљон је имао функцију да обезбеди извлачење свих колона Југословенске народне армије које су се налазиле западно од Тузле, значи овај потез око Бања Луке, Добоја, углавном западно од тузланске регије а да обезбеди њихово безбедно повлачење на правцу Добој, Грачаница, Луковац, Тузла, Пожарница, јер кад се прође Пожарница више није било опасности од дејства паравојних снага овамо по колонама ЈНА и пошто су се све те јединице извукле мене је позвао командант

корпуса и наредио ми да 14. ујутру и тај батаљон вратим за Југославију, а ове остале делове ћемо до 19-ог повући, зависно већ како ко иде од неборбених и позадинских делова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тај батаљон бројао људи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тај батаљон је бројао око 600 људи, сад може бити пар људи више или мање, али око 600 и то добро организовано, то је борбена јединица била право организована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се свих 600 људи повлачили тог 14. маја?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, да, они су организовано у колони како предвиђају војна правила, маршевско формирани и повучени за Југославију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је приликом повлачења те колоне, да ли је било неко обезбеђење рецимо од стране полиције и да ли је требало да најавите то повлачење?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То повлачење ја нисам ником најавио а није ни требало да најавим због тога што се није пролазило кроз Тузлу. Тој јединици није било потребно обезбеђење јер је то била борбена јединица која је борбено спремна ако буде нападнута из маршевског поретка да прихвати борбу. Својим маршевским поретком се обезбеђује и распоредом, а нисам требао да најављујем ником од органа власти због тога што се не пролази са том јединицом кроз Тузлу. Иначе, је договор био са органима власти раније све колоне које пролазе кроз Тузлу од Добоја, Бања Луке, или других места која су била западно од Тузле да иду јужном магистралом, значи да их прихвата полиција војна и цивилна да се може ангажовати ако желе слободно и доста пута је то и одрађено на Шићком броду да идемо јужном магистралом испод Тузле излазе у Славиновићима, тако да се не би у становништво уносила паника, страх и то, то је био разлог једини у нашем договору, барем оправдање кад су они то захтевали ми смо то прихватили јер нама је циљ био да се мирно прође кроз Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било 14. маја, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, то је било до 14. маја све колоне које су од раније пролазиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, конкретно за ову пиротску?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А ова пиротска није ишла јужном магистралом, она је одмах из касарне на Брчанској малти продужила за Пожарницу, Бијељину и овамо за Југославију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сам разумела без икакве пратње јер није било потребно?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није било потребно њој пратње, тој колони за разлику од оне која је 15-ог ишла с којом сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, обзиром да је батаљон из Пирота се повукао из Тузле, у касарни ко је све остао? Које су јединице остале у вашој касарни, дакле на дан 14. маја 1992. године?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Овако, после повлачења тог батаљона који је био размештен северно од касарне у реону Козловца, уједно је обезбеђивао касарну добрим делом у току размештаја тог свог, остали су делови само од јединица или команде и то део од команде бригаде, део од позадинске јединице команде бригаде, ја нисам имао више ниједне борбене јединице, делови од 904. позадинске базе, онда пар војника и старешина од 497-ог инжињеријског пука, 17-ог батаљона везе, 17-ог аутомобилског батаљона, 17-ог батаљона војне полиције, 17. извиђачке чете, али то су све били по пар војника и понеки старешина, значи није било ниједне јединице јачина одељења вода борбене, организоване. Ја чак сам био у ситуацији да нисам могао дати комплетну стражу ону најминималнију за обезбеђење касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је број људи био у касарни?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Број људи у касарни је био променљив у току дана, а ево због чега. Због тога што је у току дана се знало са територије долазиле су поједине јединице да изузимају своја средства још што им је преостало било од наоружања, муниције, хране, одеће, инвентара итд. јер је добар део јединица био дислоциран на територију ван града јер је такво и наређење било из Генералштаба да не би доживели судбину припадника ЈНА у Хрватској, Словенији да буду опкољени у касарнама да се највећи делови дислоцирају ван града, да се изврши једна дисперзија, тако да је то било променљиво, он се знао кретати између 150 и 200 па до 600 људи у току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате званично колико је рецимо на дан 15-ог кад се колона извлачила колико је било људи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па ја немам званичан податак због тога што они нису сви били мени директно потчињени у тој хијерархији да ми подносе извештај с колико је ко стигло војника са терена да изузме опрему са колико возила, али моја је процена да је могло бити око 500 људи

најмање у касарни тога дана по ономе што би било возила људи што сам ја могао онако визуелно да видим и учим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики би број старешина био који је остао у касарни?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па мали је број старешина био, јер ту је можда мојих старешина било између 10 и 15 а из осталих јединица можда још што се тиче активног састава није било више од 15, 20 старешина кад би све сабрали. Е сад било је ту још и са по некима су долазили резервне старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, било је резервиста?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било добровољаца? Да ли је било цивила? Ко је све био у касарни?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У касарни је било и добровољаца, а био је мали број цивила. Само да разјасним о каквим добровољцима се ради. На територију Босне и Херцеговине, Министарство одбране, ваљда одлуком председништва је донело одлуку да не врши мобилизацију резервног састава, без обзира на одлуке из председништва и Генералштаба односно министарства одавде из Југославије и онда смо ми своју попуну заснивали на добровољцима јединица да би могло најминималније да функционишу, а то су углавном били већина возачи, припадници позадинских јединица и били су и свих националности, највише их је било Срба, али је било и Муслимана и Хрвата који су добровољно долазили у јединицу, извршавали задатке изузетно коректно заједно са осталим припадницима. Међу њима је и било вероватно и оних који су дошли нешто да украду, да улове, што кажу, у мутноме, ја не искључујем ни ту могућност, тога је било да се неки добровољац јавио, али је то био мањи број. Нормално да су се предузеле и неке мере против таквих кад се то открило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли Вам је познат који је то одред «Окресаница»?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то био одред?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је одред, Окресаница на Мајевици који је формиран, које су формирали добровољци и ту су углавном били Срби из пар села која су гравитирала тој Окресаници. То је мислим у близини Потпећи а то је на потезу од Тузле према Сребренику са десне стране

колико се сећам и ту је било доста добровољаца са тог подручја који су били у саставу јединице који су били у касарни код мене у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били тог дана 14, 15. у јединици тог одреда?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Било их је неколико тог дана, било их је неколико тог дана у јединици и мислим да су биле чак један или двојица резервних официра и било је пар војника, возача из тог одреда. Они су били спремни кад затреба каже да се ставе под команду и нас, као цело село, међутим, ми нисмо могли цело село да доведемо у касарну да буду добровољци, него смо узели неки одређен број људи који су били у касарни и извршавали задатке који су били пред јединицом, било позадинске, мислим највише позадинске, најмање борбене јединице. Борбене задатке је извршавао овај батаљон који је био из Пирота закључно са 14, 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците резервни састав када је тачно био мобилисан?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па мобилизација резервног састава је почела још за време сукоба у Славонији. Први мој батаљон који је мобилисан из резервног састава што су одрадили званични органи власти у Тузли мислим да је био јуни или јули 1991. године и онда је странка Демократске акције преко својих активиста организовала побуну у том батаљону и тај батаљон је демобилисан, раздужио наоружање и опрему и војни обвезници су пуштени кући, није ни извршио никакав задатак. После тога је уследила мобилизација мањих јединица углавном јединица везе и позадине, оно што је било најнеопходније да би функционисао живот у касарни. Е кад је донешена одлука од стране Министарства одбране Босне и Херцеговине, министра Дока, да се обустави мобилизација онда смо попуно заснивали и све активности на добровољцима јер нисмо имали попуно са војничким саставом, ни војници нису упућивани на одслужење војног рока са тих територија, ЈНА је тада имала огромне проблеме са попуном, огромна територија, мали број војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На дан 15-ог маја да ли сте имали резервисте, поред активне војске да ли сте имали резервисте и добровољце, дакле, на дан 15. маја?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па сви ти резервисти су били добровољци, то је мислим исто. На дан 15. мај ја сам имао и те припаднике тог резервног састава део а имао сам један мањи број војника активног састава. То је био мали број војника који још није, да тако кажем, ушао у састав својих

јединица који је пре два, три дана довежен једно 30-ак њих из Југославије, а родом су са подручја Босне и Херцеговине јер је одлука била да они који су са подручја Босне и Херцеговине официри после 19. маја ко хоће, ко може да иде и војници на подручју Босне и Херцеговине после 19. а који су са подручја Србије и Црне Горе да иду овамо у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био непосредно надређен резервистима, добровољцима?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Непосредно су били надређене њихове прве старешине. Ако је био у јединици везе командир вода везе, ако је био у интендантској јединици, командир интендантске јединице, у аутојединици, командир аутојединице, њихове старешине су биле надређене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били командант?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био Ваш заменик? Ко је био помоћник? Који су Ваши непосредне старешине биле ту уз Вас тог дана?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па овако. Тог дана ја сам врло мало и провео, у касарни сам ујутру имао састанак са Сеадом Авдићем и Рефиком Ахмединовићем у Дому војске. То је трајало око сат и по - два времена, онда сам отишао за Угљевик да реферишем команданту корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ћемо, немојте још састанак, него само реците ко је био од Ваших старешина?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Што се тиче старешина заменика у формацији нисам имао попуњено то место јер дотадашњи заменик мој Кнез Жељко је био премештен у команду корпуса, тако да ме је повремено замењивао ад хок ко је стигао од старешина било Белојица Ранко, мајор који је био помоћник за позадину, Манцо Абдулах који је био помоћник за морал или Брајић Вељко који је био оперативац. Тог дана је био најстарији у мојој одсутности Белојица Ранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците која су материјално техничка средства била све у касарни на дан 15. маја? Шта је било са тим материјално техничким средствима, где су се налазили, где су били магацини? О томе нам мало нешто испричајте?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тог дана у касарни комплетно материјално техничка средства Општинског штаба Тузле су се налазила само у касарни. Могуће још неког општинског штаба да су била, али не бих могао рећи

којег. А што се тиче јединица ЈНА 90, па можда и 95% материјално техничких средстава било је дислоцирано ван касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су то била средства дислоцирана и где?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па то је наоружање, војна средства, муниција, експлозив, гориво, храна, одећа, оно што је потребно за почетни период рата. То је било углавном на територији, од раније још пре него што су се, што кажу, добро закувало у Босни и Херцеговини, дислоцирано на подручје Мајевице и Озрена на околне планине најближе две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, пре 15-ог маја?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, далеко раније пре 15-ог маја. Оно што је остало у касарни, остало је најминималније за опслуживање јединица и позадинских јединица везе и да се може опслужити онај батаљон који је егзистирао у касарни до 14. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оружја?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Оружје је било извежено из свих тих јединица изузев војника који су ту у касарни било да је резервни састав, активни састав, добровољци јер ви често користите термин резервни састав и добровољци, то је исто за нас било. Они су имали оружје своје лично тако да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то неког тешког оружја је било нешто?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Од тешког оружја није било ништа у касарни. Од свег било је само два минобацача у близини касарне, у касарни самој није било од тешког наоружања ништа од ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било возила, камиона и шта је било од тих возила?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па већина камиона, возила и борбени и неборбени је дислоцирано. Међутим, оно што је било потребно за опслуживање јединица је било у касарни јер тог дана су неке јединице дошле с камионима да још одвезу део средстава било хране, одеће, инвентара тога који је потребан на терену и тако, тако да се тог дана накупило преко 100 возила сигурно, 100 до 150 возила различитих у касарни војних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни колико је било магацина?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У касарни је било пуно магацина. Ја знам по јединици да је било 86 објеката различитих због нумерације, сама површина да је била негде преко 100 хектара, а магацина је било ја не могу

сад рећи колико због тога што је свака јединица имала своје магацине, морао би се брајати. Општински штабови су имали своје магацине, њихово наоружање и опрема је била унутар касарне јер смо ми то обезбеђивали. Онда свака јединица је имала своје магацине. Конкретно, рецимо моја бригада је имала четири магацина за наоружање, опрему и убојна средства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О овај магацин на Козловцу какав је магацин био?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: На Козловцу су имали магацин Општински штаб територијалне одбране Тузла, онда било је од Општинског штаба ту Лукавца наоружање, Сребреника, мислим Калесије, онда били су ту магацини 497. инжињеријског пука неки магацини и 904. базе, јер је ту било неколико објеката. То су били тзв. У-20 објекти укопани који су под земљом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао неки записник евентуално о том оружју које се налазило у магацину Козловац, да је записнички констатовано шта се од оружја налази, колико се налази, да ли је постојао неки записник?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Постојали су записници тога. Оружје од Територијалне одбране била је преузела Југословенска народна армија да чува и по записнику је преузела да га чува и постојали су записници за сваки магацин, за сваку просторију јер било је магацина који има по 30, 40 просторија. За сваку просторију је постојала листа, токови, све што није било дислоцирано. Што је дислоцирано нормално то је већ дислоцирано на територији, ти су магацини били празни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана 15. маја да ли је било неко обезбеђење магацина на Козловцу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Исто обезбеђење обухватало је такорећи магацин Козловац и касарну. То је било пар војника који су обезбеђивали и касарну и Козловац, које није објективно могло да обезбеди, да их нападне 10-ак војника они то нису могли обезбедити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто мислите нису могли да обезбеде?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па нису, јер не може један, два војника обезбедити онолики објекат и онолике магацине реално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ако сте толико људи имали у касарни, зар није могло онда се појача то обезбеђење?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па не може се то појачати јер то нису борбени делови организацијско формацијски формиране јединице јер је имати на

располагању стотину организованих људи по хијерархији и једној субординацији, а друго је имати једну масу људи испред себе који сви подлежу некој другој команди. Тренутно су дошли ту да натоваре 10 кревета, шта ја знам, толико столова, столица, оброка, хране или муниције, сандука ако им је још преостало или неке друге опреме, шатора примера ради и нису под мојом командом, они су ту дошли тако, на пример за неку јединицу са 3 камиона и 10-15 људи да то утоваре и да тога дана одвезу. Тако трећу, четврту, пету које су биле ван мог састава, јер ја нисам имао јединицу са којом би могао извршавати те задатке обезбеђења, ја сам то рекао команданту корупса кад ми је наредио да пошаљем батаљон за Југославију, господине генерале ја немам сутра са чим дати праву стражу у касарни, а да не говорим о борбеном обезбеђењу касарне у случају напада паравојних снага. Каже Дубајићу сутра батаљон тај и тај за Југославију да иде, а ти добијаш други батаљон који је формиран од припадника који су рођени на територији Босне и Херцеговине који ће ти извршавати задатке док се не будеш извлачио из Тузле. Ја сам то веровао, међутим, тај ја батаљон нисам добио, јединицу сам послао, другу нисам добио, ја нисам имао са чим борбено обезбедити касарну, ја сам могао стражом, пријавником, али то није обезбеђење у смислу да може заштити од напада веће групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 15. маја, дакле 13 – 14. маја да ли је било неког пуцања по касарни, да ли се нешто дешавало, да ли вам је познато пошто сте сад споменули неке паравојне формације, да ли је тих дана било тих паравојних формација, дакле да ли је уопште било неких дејстава на касарну 13-14.?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ево овако, сукоби који су, провокације које су биле уназад 2 месеца према касарни, па и убиство овог заставника Станојевић Михајла у Сапни и ових војника, после тога су да тако кажем сви спласнули, тако да је у околини било мирно и није било никакве провокације, до тог дана и ми смо стварно веровали да идеално држе под контролом ситуацију органи власти у Тузли. Били смо изузетно задовољни и нико онда не очекује нешто да може планути нека варница јер ништа није тињало да тако кажем, тих претходних дана према самој касарни да је било пуцњаве, у самој касарни није било пуцњаве. То ако негде неко у граду или негде опалио неко метак, напио се или ово и оно, што није било усмерено и

није то придаван томе значај, није било усмерено на провокацију припадника војске и цивилног становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да Ви тог 15. маја у јутарњим сатима идете на преговоре, кажете да сте били у?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Дому војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дому војске. Ко Вас позива на те преговоре и да ли сте Ви били и овлашћени да идете на преговоре?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: За време примопредаје дужности између генерала Саве Јанковића и генерала Недељковића, одржан је састанак са органима власти Тузле у згради команде корпуса којем сам и ја присуствовао. Истакнуто је том приликом да органи власти у Тузли имају доста корекатан однос према војсци, да се може сарађивати и тако мирно развијати се и одвијати се та ситуација док се не реши коначно питање војске на тој територији и остало што треба да реше на вишем нивоу. Том приликом је и генерал Јанковић и генерал Недељковић рекао «Дубајић који је командант уједно и касарне по наредби све разговоре, контакте са органима у власти ће остваривати, разговарати, преговарати, што буде требало решавати, што није у његовој надлежности да реши упознати команду корпуса и тражити решење». Према томе усменим путем од стране команданта корпуса ја сам овлашћен да разговарам са званичним органима власти у Тузли. Званични органи власти за мене су били председник општине, председник Извршног одбора и ја сам са њима разговарао, они су тражили често контакте, често разговоре, често састанке и ја сам се одазивао увек тим састанцима иако ми је то одузимало изузетно пуно времена, јер за мене је било губљење времена кад ја одем на састанак по два, три сата а чека ме стотине послова у једници, немам заменика, немам доста старешина, има других проблема. Међутим из једне тако сарадње у циљу да одржимо сарадњу, да одржимо тај мир на том простору ја сам се сваком позиву одазвао и разговарали смо, али овом приликом желим исто да истакнем да на сваком том састанку представници власти су долазили са неким идејама о неким наводно провокацијама, страху, тенк се појавио овде, тенк се појавио онде, ово се десило онде. Ја онда ангажујем пар људи да оду испитати, а од тога нема ништа. И не знам која је сврха била, да ли је то таквих да тако кажем успутних провокација и инсинуација, доста пута сам могао да одговорим на лицу места да то није тачно, рецимо кад су ми рекли на једном месту да су се појавили тенкови, реко то ја би знао, не

могу тенкови да се појаве ту и ту на том месту да ја не знам, али да је 4-5 припадника резервног састава тамо било тад пуцало и тако даље, кад то проверим, пошаљем органе, видим да то није тачно. И онда тако то сам им ја једном приликом рекао, немојте ме малтретирати са тим стварима које нису тачне, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тог 15. маја, Ви одлазите на преговоре по нечијем позиву или самоиницијативно?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, мене је звао Сеад Авдић да се ми састанемо тога 15. маја ујутру и они нису хтели у касарни да разговарамо, реко нема проблема ви кажите где вама одговара да разговарамо па ћемо сестати и разговарати. И онда су се одлучили за Дом ЈНА, Дом војске и ту смо се састали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, како у ком току је текао преговор, која је тема разговора била, шта сте на тим преговорима, о чему се говорило?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па на том састанку, прво што је Сеад Авдић рекао свака част господине потпуковниче, тензије у граду су смањене, каже како је јединица каже отишла за Југославију, они су сазнали својим обавештајним каналима да је тај батаљон претходног дана отишао за Југославију, да нема више јединице на висовима око касарне, је ли, да касарна није тако обезбеђена. И каже тензије су смањене у Тузли. Реко мени је драго и реко ми ћемо све предузети да не дође до тензија никаквих провокација и проблема. Извршићемо наређење како је наређено од стране претпостављене команде. И тако, е онда се наметнула тема кад ћемо се ми повући из касарне, ја сам рекао немојмо то питање сада кад ћемо се повући, повући ћемо се закључно до 19. сигурно, извршићемо наређење. Да ли ће то били 16, 17, 18. то ће одлучити команда корпуса, а ми се за сат, два времена можемо повући кад они нареде. То није проблем јер нема ту пуно ни војника, ни средстава, кад се нареди то није проблем. И они су пар пута то питање наметали. И тако трајало је то они су једном приликом сад не знам да ли је претходног дана или тог дана Сеад Авдић мени понудио да се ја не повлачим него да останем у Тузли командант јединица у Тузли, он је рекао овако «да останете командант одбране Тузла», реко хвала вам на том позиву, ја сам припадник ЈНА и ја идем са Југословенском народном армијом, ја не прихватам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поред Сеада Авдића ко је још био на том састанку?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Био је Рефик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били са неким, да ли сте било кога из команде повели?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, ја сам био сам, био је Рефик Ахмединовић и био је да ли Шолаја или Бранко Перић, од њих двојице један, само не могу да тачно сад кажем који док не би погледао у свесци где ми је бележница и записано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли они сад на тим преговорима које сте водили, спомињу оружје Територијалне одбране и да ли постављају питања шта сад са тим оружјем?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Никад они нису мени поставили питање оружје Територијалне одбране, једино питање које ми је поставио оружје Територијалне одбране, то је Енвер Делибеговић поставио једном тог дана послеподне кад смо се срели дошао је он у касарну каже «Дубајићу да ли је оружје Територијалне одбране у магацину», реко јесте, сигурно оружје Територијалне одбране општине Тузла је у магацину и било је у магацину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је прецизирано, дакле схватам водите преговоре о изласку колоне из Тузле, да ли је прецизирано нисте датум прецизирали, али да ли је прецизиран пут којим ће се војска извлачити?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, тог дана кад сам ја са Сеадом разговарао није прецизиран пут куда ће се војска извлачити, пут је прецизиран 15. после подне са Мешом Бајрићем када је почело пуцање према касарни и када сам ја донео одлуку да се тога дана ми извлачимо јер видимо како из ситуације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али који закључак је донет на том јутарњем састанку?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тај закључак је донешен да се ситуација држи под контролом, да се не испољавају тензије припадника војске према цивилном становништву, цивилног становништва према војсци и да ћемо се накнадно договорити око извлачења јединица из касарне и предаје касарне органима власти. То је договорено, и у том кад смо се ми то договорили у канцеларију је ту где смо држали састанак ушао пуковник Уго Нонковић и чуо је то кад сам им ја рекао и кад смо се договорили, а он им је овако рекао ноншалантно, па каже «господо не сикирајте се кључеви од двора су ваши, зар не видите касарна је празна, нема више војника», то су биле његове речи у том тренутку ја нисам могао рећи да намам борбених делова, да само позадински, команда и тако даље, јер би онда признао да немам са чим да

прихватим борбу, мада су они то ја верујем својим обавештајним каналима преко официра који су остали ту у команди корпуса потпуковника пуковника могли улазити у касарну, као и од официра који су из касарне исто већ прешли на њихову страну, али нису били разрешени дужности припадника Југословенске народне армије, па су шетали тамо вамо, ништа нису ни радили у корист ЈНА, а у корист Странке демократске акције или руководства општине, не знам шта су све радили, то знају они, али верујем да су радили јер су остали у њиховом саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тога дана евентуално било разговора, када се буде прецизирао дан, час и пут којим ће се извлачити колона, да ли је било разговора и пратњи МУП-а?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, није било разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаквог?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: О пратњи МУП-а је само било разговора са Мешом Бајрићем после подне, само је остало се на томе да се ми састанемо сутра поново, о свему томе што смо разговарали реко ја идем у Угљевик да упознам команданта корпуса, ја сам отишао за Угљевик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле договор је био сутрадан да се поново састанете?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Сутрадан поново да се састанемо, то је договор био и видећу са командантом корпуса који је то дан и час кад војска иде из Тузле по наређењу претпостављене команде, овај део војске у ствари који се налазио је ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које би то време било када сте Ви отишли у команду корпуса у Угљевику?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па то је било после 10 сати, ја сам био негде око 12 у Угљевику, и у току реферисања неко је ушао у канцеларију и рекао у Тузли се пуца, нешто је ситуација се загузвала. Командант корпуса је рекао Дубајићу иди идмах за Тузлу и види о чему се ради, ја сам се одмах вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ко Вам је то неко рекао?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, неко од старешина из команде корпуса је ушао у канцеларију ту где смо били командант корпуса и ја и рекао у Тузли се пуца. Сад не знам који старешина, не могу да се сетим ко је од старешина ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите ко је то саопштио?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, не могу да се сетим ко је од старешина ту информацију пренео у Угљевику док сам ја на састанку, ту је био генерал Недељковић, пуковник Денчић и ја, и Недељковић генерал каже Дубајићу одмах иди за Тузлу и види о чему се ради и извести ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да вам одмах предочим. Код истражног судије сте рекли «улази генерал Недељковић, то је већ било око 1 сат, каже у Тузли има неке пуцњаве, нешто је ситуација напета, требаш хитно да идеш тамо»?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Онда је можда он изишао па поново ушао, то је био тај тренутак у канцеларији, ја сад детаље углавном ово је тачано, информација је пренешена да ли сад ту Недељковић или вани Недељковић, можда је Недељковић изишао па је ушао. Можда га је неко позвао док смо ми били на састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вам предочавам зато што тада код истражног судије није било дилеме, него сте баш рекли да је Недељковић саопштио, па сам ја тим поводом?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па јесте Недељковић ми саопштио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтела да Вас питам, одакле Недељковићу сазнања, да ли Ви то знате?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Недељковић је само могао добити сазнања од некога од својих официра из команде корпуса, јер команда корпуса је имала везу са својим делом и са још са Тузлом, својим остацима у Тузли. И неко је њима из Тузле пренео у команду корпуса у Угљевику да је почело пуцање у Тузли, да ли је сад неко Недељковића зовнуо вани па му ту информацију пренео, па је са њом ушао Недељковић поново у канцелацију и рекао ми то, више је вероватно ово друго, јер Недељковић вероватно није могао примити информацију док смо држали састанак, као што ни Ви сада не можете телефоном примити информацију док разговарате са мном и ја, јер су нам телефони искључени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли имате та средства везе код Вас, је ли имате нека средства везе?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаква средства везе нисте имали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па немам, нису тада таква средства везе била као сада развијена да сваки час ја узасе имам везу и да могу разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, радио станице су постојале?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесу постојале радио станице, али су то биле радио станице где треба да се успоставе антене, па има везиста, па радио станица нека најлаганија је била 20 и нешто килограма тешка, коју треба изнети негде. Друга је била на возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали никакве мотороле, Ви као командант касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ма не, ма какве, какве везе. Ми нисмо имали мотороле, мотороле су тада увођене, ЈНА није имала пара да их купи и нисмо ни имали мотороле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте покушали да ступите у контакт са касарном путем телефона за време док сте се налазили у команди корпуса?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, зашто?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па мени је било нелогично да ја сад зовем команду корпуса да видим о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не команду корпуса, касарну?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Односно касарну, да видим о чему се ради, због тога што ја као командант прво требам тамо да идем одмах и наредио ми је генерал, иди у касарну види о чему се ради, извести ме. То је било само једна реченица његова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за то време док се Ви налазите у Угљевику, ко Вас мења тамо, је ли Белојица?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Белојица ме највише замењивао, ја верујем и тог дана да сам му наредио да ме замени, највише сам њему, замењивао ме он или Манџа Абдулах, али верујем да сам тог дана њему наредио, то је неко, мислим не могу се сад сетити да ли сам баш њему рекао, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И које би то време било када се Ви враћате у касарну?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То време би било негде између 1 и 2, колико се сећам. Ја сам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме сте Ви отишли у Угљевик? Којим возилом?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Са «Ладом нивом».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Ладом нивом»?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да. «Ладом нивом» сам отишао, са њом сам се вратио, са мном је био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На путу до касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: И на путу до касарне док сам улазио на Брчанску Малту од Славиновића онда сам видео неке војнике који скачу иза заклона у униформи шареној, шареним униформама. Видео сам и неке камере да снимају, и то ми је онда било јако чудно. Јер то није било ујутру, односно кад сам око 10, после 10 одлазио за Угљевик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у којим униформама су били ти војници?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Шарене униформе, маскирне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су биле те камере? Где сте Ви видели?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Те камере које сам ја видео биле су ту који су снимали одмах на раскрсници, на земљи, и ти војници јер су на раскрсници били заклони направљени од цакова са пјеском и они јежеви и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте видели на том путу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То сам видео кад сам улазио у Тузлу. И ја сам ушао у Тузлу, скренуо ту према касарни и ушао у касарну и чуо сам већ пуцање око касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на том путу према касарни, осим ових војника што кажете да сте видели да иду у неке заклоне, да ли сте видели ваше војнике?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не ту није било мојих војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите, кад кажем ваше војнике да нека колона је већ била ту формирана или да је неко пролазио туда?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам после добио информацију да је једно 3 возила је покушало да изиђе из касарне и туда на Брчанској Малти између 12 и 2 да су враћени, али ја их нисам видео. Могуће да је то било пре него што сам ја ушао у касарну или кад сам већ ушао у касарну у том интервалу, да смо се мимоишли јер то је својих можда 700-800 метара раздаљина од Брчанске Малте до улаза у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле улазите у касарну, чујете пуцњаву, какво стање затичете у касарни и одакле чујете ту пуцњаву?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Пуцњава се чује са околних висова, стање у касарни је врло непријатно, незгодно, један је општи да тако кажем кошмар јер су људи били изненађени ватром са тих висова, а ту нема јединице ни једне организоване, јер је маса људи свака јединица била онај командни или позадински део има 5, 10, 15 људи зависно како која, и онда су они доста ту овако изненађени, испрепадани. Ја сам покушао да сазнам о чему се ради

преко тих старешина, првих са којима сам, које сам успео да видим и прво што сам покушао за телефон да назовем МУП и органе власти, међутим везе су биле у прекиду ПТТ, а војне везе су такође ишле преко центра везе који је био смештен у команди корпуса и то је било у прекиду, тако да сам остао практично одсечен без свих веза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви водите разговор са Белојицом?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам га тада видео и онда кад сам добио информацију да на Козловцу се развлачи наоружање и опрема, онда сам их послао горе да виде о чему се ради, Белојицу Ранка и Манџу Абдулаха, мајоре, овај је био један помоћник за позадину, други помоћник за морал, међутим одозго је на њих пуцано и лакше је у ногу рањен мислим Белојица и они су се вратили и рекли ми не можемо горе да приђемо од ватре и видимо по сазнањима и оно што су успели да сазнају да се то наоружање и опрема из магацина вуче према селу Којшино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви из тог магацина издавали евентуално неке наредбе да неко оружје узме.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, није ником издата наредба и строго је вођено рачуна да се баш не дира то. И није дирано сигурно нико тај магацин није ни пипнуо до тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте даље предузели, пошто сте видели да су везе у прекиду, не можете да ступите у контакт са командом корпуса, шта даље предузимате, да ли евентуално шаљете неког курира или било кога да се успостави неки контакт?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Пошто су везе биле у прекиду и нисам могао ни да известим команду корпуса о чему се ради, послао сам Пашалић Радицу, која је била цивилно лице дактилограф код мене у команди, да као цивил, жена иде у град, и да назове команду корпуса и да каже да смо окружени и да се пуца према касарни, да извести команду корпуса о ситуацији, а команда корпуса нормално у таквој ситуацији ако може помоћи она ће помоћи. Међутим, Радица је отишла, али није се вратила назад и не знам да ли је пренела ту информацију команди корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците то кад чујете пуцњаву са висова, да ли Ви у том моменту издајете неку наредбу војницима, односно старешинама да пренесу војницима како поступати у том смислу, дакле дејствује се на вас, на касарну, имате кажете рањеног, повређеног.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, Белојица је лакше рањен тада када је ишао према Козловцу, ја нисам издао никакву наредбу јер у том међувремену код мене је долазио Делибеговић Енвер, долазио је Јасмин Имамовић и дошао је Меша Бајрић, али Меша је дошао до пријавнице, начелник МУП-а Тузле, и тражио је да се састанемо, ја сам тражио да дође у касарну, он није хтео да дође у касарну, онда сам ја ишао на пријавницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то време било кад су они дошли?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па тешко је сада рећи време, али углавном је то после 15 часова. После 15 часова, сад да ли је 16 часова, 16,30 или 15,30 то после 15 јесте, али које не могу вам то рећи, јер не знам, не гледам никад на сат таква је динамика ври, људи трче, онај виче оданде се пуца, онај ово се десило, онај тражи стално неко нешто знате, нема ту смиреног разговора ни да човек може мало размислити, охладити се па да види шта да ради. И онда сам ја отишао до пријавнице са поручником Тешић Ђорђем који је био командир мени чете Војне полиције, та чета Војне полиције имала је пар војника свега у касарни и два полицајца, док смо ишли од касарне, од моје командне зграде до пријавнице меци су около падали по бетону, чујем где звижде око главе и чујем кад удари од бетон, ето са околних висова како се пуцало. Међутим, имао сам неку срећу ја и ти војници моји да никог није погодио метак. На пријавници, разговорима је присуствовао поручник Тешић са Мешом и онда сам био љут онако и на Мешу, можда сам и повисио тон, рекао шта је ово зашто се пуца престаните са тим шта сам се јутрос договорио са Сеадом Авдићем, да се не стварају тензије, да се мирно војска извлачи, да одржимо мир у граду и тако у том смислу. Онда Меша је почео да мене убеђује како ни он не може да контролише ситуацију, ја му нисам могао веровати баш да не може да контролише ситуацију, јер мислим да је са ауторитетом ако је ико имао ауторитет на једном простору, као неки орган власти то је Меша начелник МУП-а, онда је то Меша имао на подручју Тузле, мислим да није било човека са већим поверењем и већим ауторитетом у односу на потчињене и на оне по себи равнима са којима је сарађивао. Ја сам имао доста велико поверење у њега све до избијања тако тих куршлусних ситуација и док ми нису почели пратити супругу и дјецу и ауто дигли у ваздух, па кад он није на то ништа одрадио да открије починиоце, а људи који су радили у служби безбедности доносе слику човека који је дигао ауто у ваздух и пратили ми супругу и тако. И онда му ја нисам веровао, јер сам изгубио тих последњих месец и по дана поверење у

њега. Реко «Меша то ти не верујем да ти не можеш контролисати ситуацију и спречити пуцање према касарни, ако ти наредиш да престану пуцати они ће престати», и ту је овако било доста оштрог разговора између нас и онда смо се договорили да се војска тог дана извуче, то што је остало војске да се све то формира у једну колону, све те јединице, те позадинске командне, све то што је дошло са терена, цивила што се затекло ту јер ту је било и цивила који су избегли из Хрватске и Словеније, па су се јавили као добровољци у касарну, било је ја мислим негде око 15-20 жена које немају где, отишла са свог територија и она је пришла војсци и радила у кухињи или радила тамо прала веш јадна да се прехрани и тако. Тако да је било сигурно једно 15-20 жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било довољно времена да се припреме сва та материјално техничка средства, да се то натовари на камионе и све, ако сте донели «ад хок» одмах, да се то исели?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Е овако, пошто смо се ми договорили да се то одради тог дана и да почне тачно извлачење у 19 часова да би се путем медија обавестило становништво и да не буде провокација. Да не буде страха становништва због тога што војска излази из касарне камионима. То је основни разлог био кад смо се договарали, ми смо то могли за сат времена почети што се тиче тога, средства су била већином утоварена раније. Ту није било још пуно средстава, према томе брзо се, ми смо могли раније кренути, али смо чекали реко добро које време одговара вама, одговара 19 часова. Ја сам прихватио кад су они предложили да се обавесте сви и да се све мере предузму да не буде провокација према војсци. Да се повуку све снаге њихове од касарне и тако после тог договора он је отишао у своје јединице. Е јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мехо Бајрић је отишао?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, да, а ја сам се вратио у команду. Међутим у току договора ја сам га питао Меша коју ми гаранцију дајеш да на војску неће бити пуцано, ја тражим гаранцију, јер ми смо да тако кажем у том котлу около су све висови, немамо борбених јединица, они чак да су тражили без оружја да се извучем, ја би им дао и оно оружје што имам, шта ће ми, оно није нека велика количина, да спасимо те људе. Али они то нису тражили. Каже са тобом ће ићи Енвер Делибеговић, добро ако ће ићи, а кажем онда ће Енвер бити са мном у возилу у којем ја будем, а Мехмед Бајрић мислим да му је име Мехмед Бајрић Брка, био је некад начелник

СУП-а и то је исто био са доста великим ауторитетом човек у Тузли, он ће ићи на челу колоне. Реко добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ће ићи на челу колоне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Мехмед Бркић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мехмед Бркић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Са возилом цивилне полиције. Реко добро, то је на одређени начин довољна гаранција и реко овај је са великим ауторитетом у Тузли био је некад начелник МУП-а, овај је командант општинског штаба званично, по званичним документима општинског штаба Тузла. И Енвер је дошао код мене у касарну, престала је после извесног времена пуцњава према касарни, врло брзо после разговора мене и Меше, не могу рећи сад да ли је то било након 20 минута или сат времена или тако, углавном је престала јер они су могли побити људи тим пуцањем са тих висова у касарни стотину. И нормално ми смо формирали колону за покрет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте пре него што кренемо са колоном. Ви сте поставили услов дакле да се то путем средстава јавног информисања, путем медија да се саопшти да треба колона да се извуче и да не буде провокација, то је Ваш услов био?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они вама поставили неки услов?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Једини је услов био да се извучемо и никакав други, са колоном, са возилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којим путем, да ли је постојао неки услов којим путем?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте то смо се договорили ми око пута, ми смо се договорили да правац буде касарна, Брчанска Малта, Симин Хан, Пожарница и даље према Југославији, то смо се договорили и то да буде становништво обавештено да ћемо се баш тим правцем извлачити. Јер они су стално мене убеђивали, наста паника, страх чим се појави војни камион, па немојте се плашти војног камиона, сад треба да изађе 100-150 камиона, неко има 5 војника, на неком 3, на неком можда 10 или 15, сад мислим ја ни не знам заиста како која јединица се организовала. И кад би се та маса камиона појавила на улици нормално да онај ко није информисан да би се можда и уплашио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали сазнање да ли су медији објавили то?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам имао сазнања да ли су медији објавили јер ја нисам имао времена ни могућности да пратим медије, тако да не знам да ли су објавили и шта су на том плану предузели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разговори су завршени, дакле остаје Бркић и остаје Енвер, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Бркић је на челу колоне са полицијским возилом, он није код мене ни у канцеларију улазио, он остаје тамо где ће на челу колоне кретати са возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се враћате у команду касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли Енвер Делибеговић са Вама или није?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да ли Ви позивате Ваше старешине, да ли Ви издајете сад неку наредбу у смислу како пуступати кад се формира колона и како поступати у том смислу шта треба војска да предузме, како да се понаша, да ли сте дали тад неке инструкције?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Овако, кад сам се вратио у команду, ја сам позвао све старешине које сам могао добити било да су биле моје старешине, било да су то биле старешине из других јединица које су лоцирале у касарни, које су мени биле дисциплински по тадашњим правилима потчињени, и упознао сам их шта сам се договорио са Мешом, куда, кад колона да изиђе, којим правцем и договорили смо се, ја сам то издао наређење потчињенима, војници искључиво да држе оружје између ногу са цеви упереном у вис, тамо где нема цераде на возилу, да се не би неко од цивила уплашио провокација ако окрене цев лево или десно и тако даље и ја верујем да је већина војника то испоштовала, јер тако правила предвиђају код нас у војсци, ради неке безбедности цев између ногу окренута у вис, ако је метак у пушци и тако даље и ако дође до опаљења метка, тај метак иде у вис, не иде у страну. Тако да сам та наређења издао, то су потчињени одрадили, старешине формирали смо ту колону, е сад нисмо пребројавали возила нити је било времена, нити могућности за то, ни број људи који се затекао у колони. Нису издавани задаци за борбу, јер се није ни очекивала борба, ја нисам ни једном старешини рекао у случају првог пуцња искачите из возила пуцајте околу по зградама, примера ради, или трчите у зграде и неког условно да кажем неки задатак за вођење борбе,

јер прво то нису борбене јединице, али без обзира оне се могу бранити, треба да се бране, оне имају оружје код себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли рекли у случају да се нешто догоди, пазите имате кажете провокације, имате пуцања са висова, дакле било је провокација, не тога дана него и ранијих дана, да ли сте онда у том случају за сваку евентуалност издали неку наредбу како поступати уколико би дошло до да кажемо провокација?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Право да кажем не сећам се тог детаља, да ли сам издао, а све ми се чини да нисам издао никакву наредбу јер сам толико био убеђен и опседнут у том моменту да стварно се неће пуцати јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас зато што сте рекли да нисте веровали Меши и да сте му рекли ето?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, нисам му ја веровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поред свега тога да му нисте веровали, па због тога Вас питам.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам, нисам му веровао. Веровао сам му да ми доста пута лаже у последњи месец, два дана на свим састанцима, после оних инсинуација тамо тенкови, тамо артиљерија, ја кад проверим ништа од тога, али у том тренутку мислио сам да ће испоштовати стварно то јер им је вероватно циљ да ЈНА што пре напусти простор Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојало неко правило како ће се наоружање товарити или експлозив или како да ли је постојало правило где ће рецимо експлозив да стоји? Да ли је правило да војници буду у камиону где би се налазио експлозив, дајте мало о тим ближе правилима, како је то изгледало.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Знате што се тиче превоза убојних средстава, минско експлозивних средстава и људства, то је правилима јасно регулисано било у Југословенској народној армији, то је регулисано и сада у садашњој војсци је ли. У изузетним ситуацијама наоружање и муниција се може превозити са војском, експлозив и иницијална средства се возе одвојено чак у различим возилима иду иницијална средства и експлозив. Мада је доста било тога кршења прописа, могло се и возило се доста пута експлозив заједно са војницима. Али је најбитније било да су иницијална средства која могу изазвати експлозију одвојена у другом возилу. Тад у касарни тог дана експлозива ја мислим да није ни било у касарни. Ако је било је нешто мало муниције, и других средстава која су мање битна за

борбу, а експлозив који је имала бригада моја, он је био дислоциран на ове две територије и експлозив са којим је располагао 497. инжењеријски пук је такође био дислоциран из касарне. Тако да експлозива иако је било нешто мало то је можда остало у неком магацину, у некој другој, некој јединици мањој али изузетно мала количина, ако је било, мада претпостављам да је сав већ експлозив био ван касарне и иницијална средства. Тако да у том смислу ја нисам посебно никакве задатке издавао, него да људство оно што има наоружања, што има муниције код себе са тим сједа на камиону, постави између ногу и извлачи се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што је формирана колона, само би Вас још ово питала, за ово оружје Територијалне одбране које се налазило на Козловцу, да ли сте том приликом кад су они дошли у касарну, када сте водили преговоре, да ли сте имали неко сазнање шта се дешава са тим оружјем?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја само једну информацију нисам, коју сам добио, а то је кад су се Белојица и Манцо вратили и кад су рекли да се горе пуца и да не могу ићи према Козловцу, имао сам само сазнање да се то наоружање и муниција, опрема која је била у том магацину, сад ту има и разно разне опреме и хране и одеће и муниције и наоружања, да се извлачи према Којишину, ја даље са никаквом информацијом нисам располагао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко да извлачи, да ли имате ту информацију, ко су ти који извлаче то оружје?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја ту информацију немам која је то званично јединица радила, ја само могу да претпостављам која је радила, а сигурно није ни једна од јединица радила према Којишину возила, носила наоружање и муницију од јединица мојих из касарне, могла је нека само која је била под контролом тада снага које су формиране било од Странке демократске акција или Кризног штаба, али моја није ни једна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да тај магацин у том моменту када Ви добијате сазнање да неко извлачи то оружје, није обезбеђен?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није више са мојим снагама обезбеђен, мојих пар војника што су га обезбеђивали и стражара они су се повукли под пуцањем. Он више није обезбеђен од стране мене, њега су преузеле снаге које су под командом да ли Кризног штаба или већ ко је командовао са снагама или Меше Бајрића јер је он командовао са многим снагама у Тузли. Ја само кажем то могу да претпоставим, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците како се формирала ова колона припадника Војске ЈНА, да ли је то била једна колона, да ли је то било више колона, две или више, да ли је било више улаза у касарну, како са које стране се формирала колона и да ли је у том смислу постојала нека наредба, како на који начин да се колона креће, да ли неко одређено растојање да постоји или у том смислу одређена брзина возила, да ли је било у том смислу неких упутстава?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Овај, у касарни је било неколико улаза. Један је био од Градине, од болнице, један је био два, три у ствари пардон, су била из Скојевске улице, један у јужном делу касарне, један на средини негде где се улазило према команди и трећи је био горе у северном делу касарне где је био и парк техничко материјалних средстава. Четврти је био мало даље горе према Козловцу кад се иде. Што се тиче излаза, тачно је регулисано да се на главну капију где излазе иначе моторна возила, где је била контролно пропусна станица, како смо је ми звали док је функционисала како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: КПС?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: КПС, да туда возила изиђу и да се формира колона на потезу између средњег улаза у касарну где је пријавница, јер сам ту пар возила смо ставили испред, не знам да ли је било 5-6 возила па сам онда ја био са «прагом» и Енвер, на челу је био Мехмед Бркић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на Бркића где се Ви налазите?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па можда негде 6 или 7 возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он је на челу а Ви сте 6-7 возило иза њега.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, то је тако онако груба моја процена и сећање сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком је возилу Бркић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он је у првом на челу, полицијском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, марка возила, у ком возилу је он?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ма не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, добро.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да ли је «голф» или «стојадин», не сећам се марке. Онда се колона формира дуж те улице и даље према КПС-у и део је већ закачио и касарну, добар део колоне, значи у касарни, КПС, део те улице, ту је формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Скојевска улица?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Скојевска улица, формирана колона. Практично од тог средњег улаза у касарну, па закључно преко КПС-а и до касарне и онда задатак је био кад ја кренем, односно Бркић кад крене са првим возилом, а крећемо тачно у 19 часова и тако смо и одрадили, колона креће, с тим да растојање између возила не буде превелико, да у односу на почетно возило брзина кретања почетног возила код нас се држи правило, ако возила иду брзином 20 метара, растојање између возила је 20 метара, ако иду 50 километара на сат, онда је 50 метара и то је највеће било растојање. Међутим, пошто је то згуснуто и мале брзине у питању, онда су возила обично једно иза другог можда на својих 10, 20 метара, да се може реаговати у случају да возило стане испред, мале су брзине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле формирана је колона.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре формирања колоне, заборавила сам само још да Вас питам, да ли сте Ви дали неки налог било коме од Ваших старешина, да се преговара са градским, припадницима градске власти?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било какав неки разговор вођен по Вашем налогу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току тог дана?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, није са никим разговор вођен по мом нарађењу нити ја знам за какав разговор да је ико водио осим мене тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте колико је било од прилике људи, сад ме интересује кажете било је мало возила, није било доста возила, колико је било то од прилике камиона, тих војних возила?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тешко је рећи колика је колона била јер није бројано, али је било сигурно преко 100 камиона, разно разних возила. Ја кад кажем возила онда мислим и на «пинц гауер», а мислим и на «кампаљолу» и камион и «прагу» и све што је СМБ обојено, па чак и цивилна возила која су се слила у колону, јер било је ту ко је ушао у колону са цивилним возилом ко се извлачио према Југославији, знате и таквих случајева је било. Можда није пуно али вероватно их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто кажете да експлозива није било и ако је било да је било нешто мало?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то углавном муниција била?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Муниција, највећи део пешадијска муниција, није било артиљеријске муниције или тенковске, ракетне и тако, пешадијски калибри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је људство било смештено у овим камионима?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Људство је седело нормално у камионима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По колико рецимо у камионима је било, да ли је постојало неко правило или како?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Зависи. Камион «ТАМ» 4,5 – 5 хиљада он вози 24 војника, који могу да седе, ако имају клупе, а клупе имају сви камиони. Међутим, некад буде више, некад буде мање, то је зависно од јединице која је послала које возило са терена да јој доведе одређена средства, било људи, ако је негде било можда 3, а негде је било 10 или 15, негде 7 негде 6 на возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то постојало правило неко или је то како које?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не то је према јединици како су они имали људи, како су имали средстава, јер он ако је ставио средства у камион, онда не може људе, ако је мање средстава у камиону, онда може више људи или ако има људи, тако да је од тога све зависило, то су све одрадиле потчињене старешине, то ја нисам регулисао, то је било у њиховој надлежности, он ако је имао 3 камиона и видео колико где људи може распоредити тако је и распоредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је по Вашој процени била дугачка та колона?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тешко је то сада рећи колико је била дугачка колона, али је у месту била дуга сигурно око 400-500 метара, у месту, а у покрету да је кад се развуче онда би била далеко дужа, али у месту јер ми имамо дужину колоне кад је возило до возила паркирано само толико се остави простора да људство може ући у камион, а у покрету у зависности сада колико је између возила. Ако је између возила 20 метара нормално дужина колоне је онда далеко већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро разумела, да је начин кретања те формиране колоне био маршевски?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који још постоји начин кретања? Који би био борбени начин кретања?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Борбени начин кретања је у борбеном распореду, борбени начин овако наша правила војна су предвиђала маршевање са предвиђањем борбе и без предвиђања борбе. Кад се очекује борба у току кретања и треба прихватити ту борбу и кад се не очекује борба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом случају нисте очекивали, е сад ме интересује случај кад сте очекивали како сте се кретали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Молим Вас само да ја завршим па да будем мало јаснији. Кад се очекује борба онда једни делови иду напред који омогућавају и који први прихватају ту борбу, омогућавају осталима да се развију у борбени распоред за борбу, да могу водити борбу. Ако се не очекује борба као што смо се ми договорили да нема борбе, нисмо очекивали, онда они иду једноставно да се превезу, да напусте тачку А одређеним правцем и пређу на тачку Б, значи нема распоређивања напред возила, нема распоређивања оних који су најбржи да прихвате борбу први, нема остављања дјелова лево и десно који ће дејствовати док се ови развију за борбу јер наша правила предвиђају ако планирам борбу у сусрету, онда део снага иде лево, део десно који ће пуцати у оном тамо правцу док се ови развију, да могу прихватити борбу, јер не може маса прихватити борбу, која је груписана, него само развијена маса, где је војник од војника на 5, 8, 10, 12 метара, зависно колико где има заклона, каква средства има и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је овакав начин маршевског кретања колоне могао евентуално да подразуме да би дошло до опкољавања града Тузле, тим путем како идете, тако како је формирана колона, како сте описали, да ли би евентуално значило да би тим, том маршевском колоном могло евентуално доћи да се опколи град?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ма какви да се опколи град, маршевском колоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се нападне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ма не може, не може се напасти зграда са том колоном, камоли град. Илузорно мислим да би неко могао да помисли ко се разумије иоле у војску да је завршио курс десетара у војсци бившој да се са колоном може напасти зграда, а не град, кад се напада онда се прави

борбени пореци, распореди. Борбене јединице распоређују снаге, топчије, све се одвија друкчије, таман посла напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте Ви кренули да ли је евентуално неко из касарне изашао од цивила, од Ваших блиских?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То, изишло је доста људи из касарне, ја сад не могу да све набројим који су изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно мислим на Вашу супругу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Моја супруга кад сам ја отишао у касарну, кад су везе биле прекинуте и кад сам онако на брзину видео каква је ситуација, ја сам једног мог поручника резервног Јовића и возача једног и да ли једног или два војника полицајца, не могу сад да се сетим послао да ми изведу супругу из стана у правцу Пожарнице и они су отишли у стан и супруга је села са њима и онда су је на, ту између Симиног Хана и Брчанске Малте заробили и држали су је ту негде око 4-5 сати, испитивали и тако. По сазнањима нису је тукли, али било је разво разних провокација и тако малтретирања и непосредно пред полазак колоне пустили су је да иде према Пожарници са тим возилом и тим поручником и полицајцем које сам ја послао. Тако да је ето била заробљена тих 5 сати, 4-5 сад не знам ни ја тачно мислим у сат не могу рећи јер је то било кажем по мом повратку из Угљевика кад сам спознао видео сам ситуацију, онда сам тај део посла обављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто кажете да је на челу колоне био Бркић, са ким је још Бркић био у возилу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је било још људи са њим?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја нисам успео да видим колико је поред њега и возача ко је још био, они су били напред и право да Вам кажем ни то не знам да ли је, али претпостављам да је неко био. Ја чак сам видео кад се он окренуо кад је бјежао, бјежао јесте бјежао према Тузли, али нисам успео да видим колико је људи у возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Мато Дивковић? Да ли сте чули?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Мато Дивковић, Дивковић, ја сам имао Дивковића једног резервног официра а сад му се не могу сетити имена, али био је код мене некад у команди Дивковић један резервни официр, али не могу се сетити имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас зато што је овде кад је био саслушан Мато Дивковић, он је говорио о томе ја Вам сад предочавам, али нисам сигурна да ли га Ви познајете или не, колико схватам не можете да се сетите ко је.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Дивковића једног знам који је био код мене некада резервни официр, док сам, мислим из резервног састава био на ратном распореду код мене у јединици, а да ли је то тај не знам због тога што не могу се сетити овоме како је било име сада, али Дивковић одлично се сећам презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити, па сад евентуално ако може то нешто да Вас подсети, ја ћу Вам предочити његов исказ, он је рекао да је са Бркићем дошао пред касарну и да је видео у касарни колону возила која је била паркирана, а на улазу је срео поручника Тешића, дакле говорите о истим људима па евентуално ако то може да Вам освежи памћење, ко би то био? Дакле он каже да је био са Бркићем и да је видео Тешића, да ли то можете нешто да повежете са тиме?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад даље, пошто смо ми код колоне и формирања колоне, даље тај Мато Дивковић сведок каже, с обзиром да су постојале две колоне, на челу је била једна патрола, на зачељу је требало да буде друга па је Мато Дивковић сведок одлучио и рекао Бркићу да њих двојица иду с обзиром да су то сада две колоне и логично је да неко буде и на зачељу прве колоне, дакле Ви кажете да је Бркић био на челу, а он говори да су били на зачељу прве колоне Бркић и Мато Дивковић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А не једна је колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна колона?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Једна, једна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тачно?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Можда су се њему причиниле двије, ја се извињавам због тога што је тако како је била колона формирана на месту од средњег улаза у касарну, па дуж Скојевске улице преко контролно пропусне станице и касарне, да су то двије колоне, али то је све чинило у суштини једну колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Додуше он објашњава, каже односно између те две колоне треба да буде неко у њиховој пратњи и на тај начин саставе те две колоне, тако је он нама објашњавао.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, то је све било задатак возило за возилом да иде и да прате једни друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад везано за овог где је ко, где се налазио, дакле Ви кажете да је Бркић био на челу колоне, а Мато Дивковић каже да су се они налазили заједно на зачељу прве колоне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он то може, знате шта можда се је десило нешто у току покрета, да су они пропустили нека возила испред њих да иду, па су они можда негде били у колони, али испред мене. Рецимо, како се кретала колона могло је стати са стране возило и онда након петог или седмог возила убацити се у колону и доћи испред мене, углавном у моменту кад се је он враћао он је био испед мене, а да ли је до краја он ишао на челу колоне, то ја не знам. Договор је само био да он иде на челу колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је колона кренула, Ви кажете договор је био у 19 часова, када сте Ви кренули?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У 19 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно у 19?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У 19, сад да ли је минут, по минуте, сат ишао, али мислим да је 19 то минут два горе, али мислим да је 19 зависи какав је сат био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко остао у касарни?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У касарни не би требало да је ико остао од оног ко се извлачио, међутим остао је део старешина и војника, оних који су били Муслимани који су одлучили да остану у Тузли, да не иду са војском. Да ли су они одмах остали у касарни или су они одмах отишли из касарне кући то ја не знам, то ја нисам могао пратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нешто од материјално техничких средстава остало?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Остало је врло мало, ако је остало нешто мало оружја, муниције, онда тај инвентар који се користи за свакодневни живот и опрема, тамо казани за спремање хране, ресторан, мислим та опрема и тако столови, столице, кревети, тога је остало, а иначе ја сам рекао преко 95% наоружања и опреме је раније дислоцирано на територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви нешто примећујете на путу необично када сте кренули?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па знате шта, необично је било све од момента када сам ушао, у ствари много шта је било још раније необично када су се

копале рупе на асфалту за мине па поставили они јежеви, заклони правили од цакова са песком и тако даље, копали ровови горе по Илинчици и тако, али тог дана је било необично прво није било онако становништва на самој улици, а друго било је доста тих униформисаних припадника који су се кретали дуж те Скојевске улице, чак су неки вожени и аутобусима, то су један сам аутобус видео ја, а остала возила су видели ови моји неки од старешина, тако да је то било доста необично, велико кретање да тако кажем припадника униформи, али то је било изражено све до поласка колоне, кад је колона већ полазила то се није могло уочити на улици. Ни тако становништва ни тих припадника а не може се то ни видети у зградама. Нормално свака јединица кад заузима распоред за борбу, она се заклања да је противник не види и сваки војник, иза маске или заклона који га штити, маска га штити од погледа, заклон од метка. Према томе онај војник који хоће да ме нападне неће стајати на улици, него ће стајати негде у некој згради, вирити што каже колико око може да осматра и гађа, не да га ја могу видети, тако да оно што сам ја могао да видим из возила, тад у том тренутку нисам могао видети. Могао сам прије те покрете, али тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам даље, шта се дешава. Колона креће да ли се заустављате, кад у ком моменту, шта се дешава даље?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ево овако, ја сам кад је колона кренула, са мном је био Енвер Делибеговић, и нормално возила су испред мене кренула, тих неколико возила и ја и онда сам прошао Брчанску Малту, Шићки Брод, бензинску пумпу или бензинску станицу, значи Славиновиће, то су у ствари Славиновићи и кад сам то прошао, ту кад сам дошао близу Симиног Хана, наредио сам да стане та «прага», да ја видим да ли та колона иза мене иде, јер у «праги» је велика бука, и не чује се, а не могу ни осматрати, мислим како би вам предочио та «прага» то је возило слично транспортеру оклопном, значи има неки оклоп и ту има мале прозорчиће за осматрање десно, лево али не може сада да се осматра околина и не чује се, онда сам ја наредио овоме стани, да изађемо да видимо шта је, да ли иде колона, кад сам изишао ја сам чуо пуцњаву. Само што сам стао ја са возилом поред мене је прошао Мехмед Бркић према Тузли, он је напустио колону и онда прва возила која су пристизала и људе које сам успео разговарати сазнао сам да је колона нападнута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се тачно Ви зауставили?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам се зауставио, не могу ја рећи тачно, али знам тачно да сам био између бензинске станице у Славиновићима и Симиног Хана, на ком месту сад тачно то не могу, не знам, али на том потезу. То још кад је део колоне прошао Брчанску Малту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Брчанске Малте до тог места колико има где сте се Ви зауставили?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па не знам можда има једно два, три километра, тако је моја процена по сећању, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам ти људи говоре? Ви и даље чујете пуцњаву?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Чујем пуцњаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ког то времена је било кад сте Ви кренули, колико је то прошло?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ма то је врло брзо било, није прошло 10-15 минута како смо кренули. 15-так минута ако је прошло, врло брзо се то збило, јер то је мала деоница коју смо ми брзо прошли, знате. И онда сам се нашао у ситуацији да не знам у том тренутку шта да радим, јер немам борбене делове да прихватим борбу, да помогнем тим људима. Него сам само с ким сам се ту нашао да усмерим ове што су рањени и да дамо задатке где је шта возила било да се извлаче до болнице и да им се укаже помоћ, а ово што је здраво изишло посебно смо издвајали на страну да можемо формирати јединицу, да можемо прихватити борбу и практично то је рађено ту ноћ раздвајање рањених, погинулих, што се извукло и оно што је војно способно на другу страну да би се могла формирати нека борбена јединица, и у току сутрашњег дана прихватити борба. Тако да ми практично тад нисмо прихватили борбу јер нисмо имали са чим, могуће је сад да је неко од војника и сигурно и треба да је и ја би то на њиховм месту одрадио, пуцао из свог оружја у правцу одакле је на њега отворана ватра. То је логично, али колико ко то ја не знам јер нисам био на лицу места и нисам могао видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално послали некога да видите да извиди шта се то дешава, пуца се, видите рањене кажете.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па слао сам ја сад не могу да се сетим кога сам слао да види шта се може доћи до којих података о чему се ради, па сам после настојао да ступим у контакт са органима власти, да видим о чему се ради, у току ноћи сам и ступио са неким и сутрадан, али у том тренутку

пошто сам ја стао на отвореном путу где нема телефона, нисам могао у том тренутку са никим ступити у везу, тек касније сам ступио у везу мислим са Мешом Бајрићем сам ступио у везу и са Сеадом Авдићем касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам кажу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па знате шта то је врло тешко описати ту ситуацију, прво ја сам доста био љут тада због свега што се збило, вероватно сам псовао и викао у том тренутку јер кад људи гину, рањавају се и емоције раде, онда је сасвим да тако кажем један други присутуп разговору и онда сам ја на Мешу што ме је слагао викао и псовао што није одржао реч и тако у том смислу, а он је онда одговарао каже моји су људи отворили на њега ватру па је он узвратио, на што сам му ја рекао Меша лажеш, није тачно. Ја друге речи нисам могао употребити у том тренутку, чак су и то слабе речи, јер моји људи нису сигурно отворили ватру, то сам убеђен мислим а чак и да је појединачно се отворила то није разлог да се отвара ватра по целој колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је по целој колони отварана ватра? И одакле Вама то сазнање да је по целој колони?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па ја тад нисам имао сазнање да је по целој, али јест по већини колоне отворена ватра. Отворена је ватра по колони, делу колоне који се затекао између бензинске станице Брчанске Малте и Брчанске Малте и касарне јер на основу разговора касније са људима са којима сам разговарао где се ко од прилике налазио у ком возилу и кад сам то са њима разговарао, са рањеницима кад су извучени из Тузле и све, онда сам стекао закључак да је по целој колони која се затекла на том потезу, оно што је било иза, по том није отворена ватра и оно што је прошло напред на челу са мном и оних 5-6 возила првих и можда неко возило иза мене још, али по овом свему је отворена ватра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратила би се на ово што кажете па и да је један отворио ватру, није требало по целој колони, шта је требало у том смислу онда урадити? Договор је мирно да војска напусти Тузлу.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте, па да је отворио један војник, да је опалио метак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десио се инцидент, један је дакле отворио ватку како Ви кажете и да је један.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да је ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, и да је један отворио ватру, не би требало по целој колони, шта је требало у том смислу урадити?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У том смислу они су имали везу са Бркићем, јер су они имали мотороле, они су имали боља средства везе за покрет од нас војске, на крају крајева ми нисмо имали организациону јединицу, ми нисмо имали средства везе, могли су назвати Бркића, Бркић је могао стати са возилом и зауставити моје возило са «прагом» и рећи Дубајићу отвара се ватра, ајмо у возило, на лице места тамо где се отворила ватра па да решимо, нас два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су Ваше везе биле у прекиду, остављате могућност да можда да се догодило да и њихове везе нису функционисале, шта би у том случају требало урадити, не може да ступи у контакт са Бркићем?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Њихове везе су функционисале чим се Бркић вратио назад, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како занте?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не би се вратио он да није добио задатак «враћај се» самоиницијативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рецимо да нису функционисале.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А да нису функционисале, увек је било војника около који су могли да интервенишу и мојих да га спрече и спречили би таквога који би један опалио метак, пет би се нашло около који би га спречили. Јер увек код једног неразумног нађе се 4 паметна који ће га савладати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у ситуацији ако Ви кажете да су стално сумњали.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: И тога смо ми имали и у миру и у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја Вам постављам сад овако једно питање наравно лаик сам у свему томе, у ситуацији да кажете да су стално сумњали у војску те је послат тенк, па ово се дешава, па се плаше војске, шта онда у тој ситуацији пазите колона излази, један је опалио, шта онда могу да очекују даље, да ли је то један као знак да ће онда сад сви грунути или разумете, је ли можете то мало да објасните? Ипак је то ситуација један је опалио а договор је мирно да изађе колона.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Знате шта, договор је ако је војска дисциплинована која извршава задатке и супротна страна ако опали један

метак, ова војска неће отворити ватру док не добије наређење. Ако сам ја са своје стране са својом војском, ви тамо са својом, ви пуцајте три сата моји су војници заштићени иза заклона, неће погинути, цабе ви пуцате, а ћу наредити кад ће они пуцати, кад ми дођете на нишан, близу. Према томе нема потребе да ја сад отварам ватру кад сте ви први метак опалили, таман посла са својом јединицом целом, па доклен се год по мени не отвори ватра или ми не дође противник на одстојање да ћу га лако ликвидирати. Е ја сам био противник на таквом одстојању по њиховим проценама којег је лако ликвидирати, јер су солитери окол, зграде, заклони и тако даље, мени су војници на возилима и цивили и тако. Према томе, без наредбе јединице које су формиране у Тузли, које су биле под командом Меше Бајрића су биле изузетно њему да тако кажем дисциплиноване и послушне. Ту нема што наш народ каже нема бога који ће друкчије им наредити, него онако како он нареди, таман посла. Само се могло по наређењу пуцати по колони, а никако неко да је то самоиницијативно 5, 6 неких екстремних Муслимана одрадио, не то не може, па да их је било и 10 екстремних, 500 их је било других који могу екстремисте савладати да не пуцају по колони. Па имао сам ја случајеве и у миру и у рату да човек изгуби контролу над собом да употреби дрогу, да почен да пуца, да почне свашта да ради па окол нађем људе који ће га савладати да не направи злочин или покољ или да тако кажем нешто што је ненормално. Тако да је постојало решење, могућност да се ова трагедија избегне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са Енвером Делибеговићем?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Е са Енвером, Енвер је остао са мном, ја сам сад Енвера држао као заробљеника. Ту је пар њих екстремиста, ма екстремиста људи са емоцијама, сад ја их могу звати екстремисти или велики Срби или мали, то је релативна ствар, који су хтели да га убију на лицу места, па сам ја успео са оних пар полицајаца да га заштитим, знате јер да га нисам заштитио са полицајцима пар људи су већ били га зграбили да га убију. Ја сам онда га заштитио уз те полицајце и наредио и у школи га у Пожарници држао, тамо у једној просторији и чувао да га не убију сада Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се за то време и даље пуца, да ли чујете?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па пуца се још у граду се чује пуцњава, али мало већ је пуцњава јењала кад је Енвер у школу збринут тамо да буде обезбеђен док се не реши шта ћу сада са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад кад сте зауставили возило да би видели шта је са колоном, кажете чули сте пуцњаву, каква је то пуцњава била? Појединачна, рафална? Да ли чујете експлозије, каква је то пуцњава?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Било је ту, није ту било пуно експлозија, експлозије су биле мале, али је било пуно пуцњаве било рафалне било појединачне, било је једне и друге. Било је једне и друге пуцњаве, мислим јер пешадијско наоружање има аутоматско, пушке, пушкомитраљези то је све аутоматско сад наоружање имали су. Они су имали то наоружање као и ја, чак неко и савременије од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се завршава тај дан, испричајте нам шта сте урадили све са Енвером, како, где сте га држали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па тај дан се завршава тако што то што се могло извући рањеника и што се извлачило тако како ко је могао и успио, смо настојали да што пре пошаљемо за Бијељину за болницу, оно што је било да тако кажем мушко и способно, да издвојимо на другу страну да би могли формирати неку јединицу. Енвер, целу ноћ га обезбеђујемо и чувамо и нормално сутрадан по формирању тих првих јединица ми смо посели положај између Симица Хана горе Хакино брдо и по формирању хаубичке батерије отворили ватру по одређеним изабраним циљевима у Тузли. И нормално ваљда се наставило са формирањем јединица, е онда су даље вођени сутрадан са Угом Нонковићем и разговори и онда он пошто је био доле, условно доле, ја то кажем доле пошто је мања надморска висина и у долини, у Тузли, преговори са овима око извлачења остатка јединице на који није отворена ватра, то је онај други део што је остао колоне, на који нису отворили ватру, који су условно речено заробили и оно људства што је било заробљено и тако. И онда су даље преговори текли око извлачења рањених, погинулих, заробљених око размене тадашњег потпуковника Зеца и Енвера, пошто су они и раније били заробили потпуковника Зеца Момира, команданата 497. инжињеријског пука, не знам колико дана раније, па је био у затвору у Тузли, а већ стицајем околности код мене је био заробљен Енвер, онда смо извршили ту размену и онда се нормално од становништва на тој територији, кад је мени наметнута борба ја борбу морам прихватити, формирао јединицу и ушао у рат. Онда смо се после били тукли како правила предвиђају војничка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците спомињали сте Градину, хоћете мало да опишете какав је тај положај болнице Градина, да ли сте ту имали прилике да видите из тог дела, дакле на том делу неке наоружане људе?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ево овако што се тиче болнице Градине, на Градини један део некад је била касарна, па смо ми то је био договор надлежних органа власти и војске тај део терена који доминира да се уступи цивилним властима ради проширења болнице, тако је и урађено, а ми да се повучемо кроз ту долину горе да граде се неке касарне где би се војска сместила и мислим да је то било у тадашњим условима право решење, је ли, да болница добије већу територију јер је то био јак медицински центар. Она доминира над целом долином Скојевском и над касарном. Што се тиче саме болнице Градина ја сам имао далеко раније сазнања, то су ми моји је ли обавештајни органи достављали да се у болници налазе снајперисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте имали сазнања?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Од мојих обавештајних органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте имали та сазнања?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То сам имао сазнања уназад месец, два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог догађаја?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, да, пре овог догађаја и то сам ја и на једном састанку Меша рекао, Меша немој да кријете снајперисте по болници, немојте да припремате напад на мене. Он је стално тврдио да то није тачно, а мени моји обавештајни органи дођу и кажу име и презиме човека и који је и тако даље, тај баш Јовић што ми је извлачио супругу он ми је био помоћник за обавештајно безбедносне послове и он ми дође и каже ту и ту у тој просторији се налазе снајперисти. Е сад ја њега нисам питао Јовићу откуд теби тај податак и тако даље, зна се како у војци ко коме реферише и ко у кога треба да има поверења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је могуће да од стране обавештајаца нисте могли да добијете неку информацију те природе да евентуално постоји могућност да се колона нападне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ту информацију, прво ја лично то је нека моја процена, мислио сам и био убеђен и било је и руководство Тузле на стајалишту у почетку да се одржи мир у Тузли и да не дође до напада војска, цивили на тој територији. У почетку кад су формиране прве јединице «Патриотске лиге», прве, а које је формирао мој одбегли командант батаљона Каравелић Вахид, који је пре годину дана дезертирао

мени из јединице, капетан прве класе, руководство званично Тузле није му дало гостопримство и оно их је чак у почетку протерало са територије Тузле, тамо `91. године. Кад се руководство Тузле, то је овако опет ја говорим о процени, определило за ратну опцију, онда су ужурбано радили на формирању јединица, куповини наоружања, врбоваљу официра бивше ЈНА, и пружили су гостопримство и подршку јединицама «Патриотске лиге», логистичку ту подршку и сваку другу. Е сад, док је год код мене у касарни постојала борбена јединица, батаљон, то је јака борбена јединица за те услове тада нормално, они се никада нису заносили да нападну касарну или да изврше напад према јединици. Иако су далеко раније формирали многе јединице МУП-а као маневарске, специјалне и тако даље, мислим негде око 4 јединице су формирале, доста тога све под фирмом МУП-а, али то су им биле њихове борбене јединице, кад су видели ситуацију да је батаљон отишао за Југославију, ту сам ја направио једну катастрофалну грешку што сам послушао свог претпостављеног па сам упутио тај батаљон пре него што ми стигне било каква друга помоћ, онда су одлучили да нападну оно што је остало, јер над тим могу да покажу неку своју моћ пошто то више нису борбени делови и да се додворе Алијиној тада опцији ратној за простор Босне и Херцегвине и да кажу Алија на твојој смо страни, јер на почетку је било сукоба то је познато између Алије и Селима као реформисте и Алије као екстремног припадника СДА. Е са тако за њих спектакуларним нападом како они кажу на велику војску ЈНА, а то у ствари није више никаква војска, јер је то позадински део и команда који није борбени, они настоје приказати сада свој велики успех. Тако да та одлука кад је њихова донешена о директном нападу дуж колоне, дуж по колони дуж Скојевске улице, Брчанске Малте према Славиновићима, то је вероватно донешено последњи дан, два, три дана, мислим у последњем времену, можда чак и после повлачења оног батаљона за Југославију, када вероватно обавештајни органи претпостављене команде, а и моје нису могли доћи до тих сазнања да баш хоће 100% они испољити напад, а то је овако једна моја процена, друго можда се толико није обавештајно ни радило према њима имајући велико поверење које је до тада гајено од стране неких старешина према органима власти и Меши и зато се није сазнало, да се сазнало да сам ја и моји органи сазнали да ће тога дана бити напад на колону, онда би ја у току ноћи претходне наредио пјешке да изиђемо и оставимо све камионе и све преко Градог врха, пјешке да

изиђемо из Тузле и готово кроз шуму да се пробијемо. По дану то не би могао одрадити јер је касарна у долини и били би сви глинени голубови и побијени, али по ноћи сам то могао одрадити, претходне ноћи да сам очекивао да ће се то десити 15. после подне, али нисам очекивао и био сам изненађен и ја, били смо сви изненађени и то се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Дубајићу направићемо једну паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза ради одмора у трајању од 20 минута.

Настављено након паузе ради одмора у 12,15 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли смо сви ту, господин Протић?

Господине Дубајићу јесте се одморили мало?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо да наставимо?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставићу Вам још пар питања, Ви сте говорили о Кризном штабу при општини, Скупштине општине Тузла који је био формиран, да ли знате у ком моменту је формиран Кризни штаб и да ли је био формиран Оперативни штаб, јер сте и о томе нешто говорили у претходном поступку? Дакле при Скупштини општине Тузла.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Кризни штаб Општине Тузла је формиран раније, сад не могу тачно да кажем колико месеци раније, има у документима, имам то записано. Мислим ако тај податак треба, могу наћи из докумената јер сам записао то. Ја се само сећам неколико људи који су чланови тог кризног штаба, а да ли је формиран Оперативни штаб, њима је практично Оперативни штаб био МУП у почетку јер они су мобилисали бројне јединице под фирмом ето потреба МУП-а да заштити јавни, ред, мир

и тако да обезбеди сигурност неког, да не дође до неких нереда и томе слично. Вјерујем да је и постојало неко оперативно тело које се бавило и војним питањима које је именовао Кризни штаб од овиг официра који су одбегли од мене, јер они су се негде морали приклонити, нешто радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сад морам да Вас прекинем, нешто чујем неке звуке, шта се дешава.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Који су отишли из моје команде јединице, или из команде и јединице, или из команде корпуса. Тако да је то оперативно тело њихово функционисало, у ком обиму, колико то не знам углавном знам по сазнањима да су обезбеђивали и горе центар за осматрање и обавештавање и да су ту сместили одређене људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили да је постојао тај Оперативни штаб, формирали су, за формирање јединица за руковођење борбеним дејствима и да су сачињавали Жељко Кнез, који је остао као у команди корпуса али је у ствари прешао муслиманима, па сте спомињали још ко је све чинио тај оперативни штаб, Мехо Бајрић, Мехмед Жилић, Сеад Делић.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, ту је Шадић Хазим, јесам њега, јесте рекли Шадић Хазим, Жељко Кнез, Сеад Делић, Мехмед Бајрић, то су први ти који су били у том оперативном штабу код њих људи и то су све били официри са којима сам ја радио, моји оперативци и бивши команданти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је ишта познато о Наредби кризног штаба председништва Скупштине општине Тузла од 04. маја 1992. године, где је издата наредба да се одмах мобилишу и ставе у функцију Оперативни штаб Станице јавне безбедности Тузла?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја нисам тад имао та сазнања, али касније сам добио та сазнања да је наређено формирање тог оперативног штаба и формирање тих јединица, мобилизација и то. Касније сам та сазнања, у ствари касније после напада на јединицу и колону, тек у току рата сам добио та сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви уопште са неким преговарали пре тога из тог?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Пре 15. маја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оперативног штаба Станице јавне безбедности, нисте знали значи уопште?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, нисам знао за ту наредбу нисам знао пре 15. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим са Мехом Бајрићем из станице полиције?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Са овима сам знао, са овима сам разговарао, са Мехом Бајрићем, Сеадом Авдићем, Рефиком Ахмединовићем, Шолајом, Перићем и два, три пута са Бешлагићем на састанцима одређеним. То је највише их је било тако април, мај, тих састанака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте говорили о томе да сте водили преговоре у јутарњим сатима 15. марта `92. године.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Маја или марта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маја, пардон, маја, 15. маја `92. године, данас сте рекли да том приликом ништа се није говорило о оружју, него тек када је Енвер дошао код Вас у касарну, да сте тек онда почели да говорите о оружју Територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Колико се сећам тад је, Енвер ме је питао кад је дошао код мене у касарну, Дубајићу да ли је оружје из штаба ТО у касарни, реко јесте, на Козловцу је горе ништа није дирано, могуће да смо и разговарали и тог дана, ја сад не могу да се сетим тог детаља и можда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево код истражног судије.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Можда сам и тог дана разговарао, имам у бележници записано, ево ако могу бележницу погледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу Вам предочити код истражног судије шта сте рекли, па евентуално можда ће Вам то освежити неко памћење, и да ли је то тако било.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Имам ја своју бележницу из тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Рефик је обећао да ће се органи општине ангажовати око извлачења пуковника Зеца из затвора и траже да се дефинишу неки прелазни период», није то, само мало ево га: «договор је био да се 18. поново састанемо, поново се јавио за реч Рефик Ахмединовић, инсистирао је на томе да се не дира наоружање ТО Тузла и да се спрече све могуће провокације, рекао сам не дира се, обезбеђено, војска га обезбеђује» разумете зашто Вам то предочавам?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас сте само говорили да тек кад је Енвер дошао код Вас у касарну да сте тек онда том приликом говорили?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, Енвер када је дошао он ме је питао за оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада на том састанку?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Питао ме је да ли је оружје у магацину, ја сам рекао јесте, оружје је у магацину и није дирано, а за ове ево сад ћу видети у бележници својој. То је тако и јесте што сам изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тако је. Разговарали смо, али то су били онако начелни разговори око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је донета одлука да се мобилишу неке инжењеријске јединице? Данас нам нисте причали о томе.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познато Вам је?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То ми је било познато прије напада на колону да је тим јединицама руководио Фарук Прцић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Иначе је он резервни официр инжењеријске струке, и са тим јединицама то ми је познато да су исецали асфалт баш на правцу овоме Брчанска Малта, Славиновићи, Симин Хан, за постављање противтенковских мина кад би наишла колона да су копали ровове, заклоне около, правили јежеве, мостове и тако изводили углавном те радове које изводе инжењеријске јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се враћали са овог првог састанка 15. маја '92. године, рекли сте на путу кога сте срели, објашњавали сте тај у том делу међутим мене ово интересује да ли знате ко је Новаковић Славко?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Новаковић Славко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Новаковић Славко, мислим да је то резервни официр из Подпећи, колико ме памћење овако служи, то је велика дистанца и чини ми се да је он рањен у колони. Новаковић Славко, колико ме памћење служи то и био је код мене ја мислим и у јединици мојој као припадник резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево зашто Вам то предочавам, ово Вас питам из следећих разлога, када сте се враћали, рекли сте да нисте видели војску, нисте видели никакву колону, него тек кад сте дошли у касарну да сте чули да су можда једно два, три возила напустила касарну, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Покушала да напусте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушала да напусте, е сад овако говори Славко кад је био саслушан овде у својству сведока, он је рекао: «први излазак из

касарне било је негде око 2 сата и тада је наредба добијена, од Белојице, а не од Милета Дубајића, који је у то време био на преговорима. Односно он у то време није знао, али је схватио када је срео на путу и када је Миле Дубајић дошао са командантом ТО-а у повратку срео је Дубајића који је био у пинц гауеру, те су са њим били полицајци и начелник Територијалне одбране» и он описује дакле сусрет са Вама и каже «мали шта је то», само пукушавам да нађем молим Вас, ево га «по повратку неге на половини пута лично стајао је Миле Дубајић» назвао га је, дакле Ви њега називате «мали» по надимку «што се враћате», на шта је овај одговорио «па не знам, ви сте командант ове бригаде и ове касарне, што се ми враћамо не знам, људи су нас вратили, видиш горе да смо враћени», на шта је Миле рекао «добро није проблем, вратите се у круг касарне», те је тако и било сви су се вратили.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па добро, то онда ништа није спорно. Значи Новаковић Славко је био резервни официр или је био добровољац, само не знам колико се ја сећам он је био из Подпећи и вратили, покушао је да изађе у 2 сата, то је оно што сам ја рекао то се десило та колона да је враћена између 12 и 14 часова оријентационо, да ли је пре мог доласка из Угљевика или прије не знам, а ето видите могуће и да сам ја контактирао са њим тад јер је на десетине људи сам ја, са десетинама људи разговарао. Много је тих војника, жена, свако је прилазио нешто да пита, да му нешто наредим, кажем и тако даље и сад са ким сам ја све разговарао, коме сам шта конкретно од свих њих рекао не могу тога да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, наравно али ја Вам предочавам зато што сте Ви рекли да није Вам ништа било познато.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Које ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте се враћали са тог састанка око изласка било какве колоне, него тек кад сте дошли у касарну, тек кад сте дошли у касарну да сте чули, а овде.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде Славко говори о томе да Вас је на путу срео, да га Ви чак питате.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је мого на путу, ја се извињавам. То је мого на путу само да ме сретне унутар касарне на путу, а не на путу између Угљевика и касарне, јер касарна има своје, у касарни је био регулисан саобраћај, путеви где се одвија једносмерни, двосмерни саобраћај, то је велика касарна. Ја сам се по касарни кретао, он ме на том путу унутар

касарне могао срести и то сам му могао рећи, а никако између касарне и Угљевика, јер ја између касарне и Угљевика сам ишао возилом, нисам стао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ко је могао да нареди да та прва колона крене, ако сте Ви ту главни командант, како они смеју да крену без Ваше наредбе?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Они су могли да крену због тога што ја не знам да ли су били у прилици да ме контактирају, да ли сам био тад ту. Можда нисам био, можда нису били у прилици да ме контактирају. Могао им је одобрити Ранко Белојица, могао им је одобрити неко од њихових претпостављених старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али како ако Ви идете на преговоре, Ви преговарате о изласку колоне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, ја сам преговарао о изласку колоне после 15 часова на пријавници, то је, ја преговарам о изласку колоне после повратка тог Новаковића и тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте договорили кад ће колона кренути, како то сад самоиницијативно неко да формира колону, да Белојица издаје наредбу да крене, разумете јер нисте прецизирали ни време ни дан, ни пут поласка колоне, то ме интересује.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, нас двоје се нисмо разумели. Да се мало разјаснимо. Ове активности око изласка тих пар возила, да ли је под командом Новаковић Славка или неког другог кренуло из касарне преко Брчанске Малте према јужној магистрали, то је могло да крене било по одобрењу Белојице, било по одобрењу неког од других старешина, још ја нисам разговарао са Мешом Бајрићем о изласку колоне цјеле и онда су они вратили та возила у касарну и што каже Славко да ме је срео на путу, то је вероватно на путу унутар касарне, да сам ја рекао нема проблема вратите се па ћемо то даље решити сигурно у том смислу сам поступио. Е после 15 часова, ја сам рекао немојте ме сад за време држати да ли је то било 16 – 16,30 – 17 часова ја не знам, са Мешом на пријавници се састајем и договарам о изласку цјеле колоне. Према томе о томе кад је та колона кренула није било договора о изласку цјеле колоне, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ми се добро разумемо, ја Вас само ово питам, како сме колона да крене без Вашег одобрења, ипак сте Ви командант, а да Белојица не контакрита Вас, разумете?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Што да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете, шта је то било хитно да се колона формира?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па то је три возила, шта је то то није велика колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао 3 возила, него је рекао колона је кренула.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па колона је 3 возила, могле су све колоне кренути без мог одобрења због тога што су оне потчињене директно њиховим старешинама на терену и рецимо ако је Зеџ је тад био у затвору али његов заменик, примера ради послао 5 возила у касарну да изузму 50 кревета и 100 столица и не знам још колико хране, онај је послао за ово возило, онај за оно, те јединице кад су натовариле та средства њихов старешина регулише да иду, према томе они немају потребе мени да се јављају, уопште. Јер ту је било на десетине таквих колоница по 3, 4, 2 возила и тако даље и таман посла кад би сваки од њих сваки час долазио Дубајићу можемо ли ми ићи, па да ја сваком од њих дајем задатак. Ја иначе је била динамика велика тада и они су и то правила предвиђају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте али како знају којим путем би они смели да се крећу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па знају јер је њихов старешина њима дао задатак којим путем да иду, да ли им је дао задатак да иду за Подпећ, на Озрен или да иду у Лукавац ја не знам сад конкретан тај случај. Они имају свог претпостављеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет ћу Вас вратити везано за ово оружје Територијалне одбране Тузла, Ви сте код истражног судије говорили мало детаљније, данас нешто опширно, односно доста широко, али ништа конкретно кажете и мене Енвер пита «Дубајићу да ли је оружје штаба ТО Тузла у касарни у Козловцу, рекох јесте, каже он имам неке информације да га неко развлачи горе на Козловцу, касније сам то сазнао да су га развлачили практично њихови».

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тако и јесте. Ја кад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то касније, од кога чујете, који су то њихови?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Сад то касније око колико је то сати, то ја не знам. Ја кад је мени Енвер рекао да се оружје развлачи, ја сам послао Белојицу мајора и Манџу да виде о чему се ради и они су отишли и пошли горе и одозго је пуцано на њих и Белојица је лакше рањен и вратили су се и онда сам добио информацију каже развлачи се, вуче се оружје и опрема са

Козловца према Којишину, ја сам ту немоћан било шта да се спречи, немам ни људе ни снаге ни средства да то спречим. Али то је већ после онога кад је Енвер био код мене у канцеларији, е сад чије су снаге да ли Меше Бајрића или СДА или ко је којима командовао снагама, све и развлачили то, то ја не знам. Моја је само процена била да ми када се будемо повлачили да ћемо повући то оружје, ми га нисмо ни повукли јер нисмо имали потребе за тим, нити смо имали снаге да то одрадимо, нити би хтели јер смо били у ситуацији да то не можемо одрадити, да нам је наређено чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био напад на ту колону, кажете да су вођени преговори у току ноћи и да је настављено сутрадан, па ређате са ким сте све преговарали, данас говорите само да сте преговарали са Бајрићем, да ли се сећате да ли сте још са неким водили разговоре?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја само разговарао после напада на колону са Мешом Бајрићем и са Сеадом Авдићем, и са Шарић Хамзом, са никим више. Са Бешлагићем се ја више нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања колико је људи настрадало том приликом?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: По ономе што сам све контактирао, сабирао, то је између 90 и 100 људи настрадало сигурно, погинуло, а у односу на погинуле увек је дупло више рањених. Е сад колико је људи из које јединице, колико је ту активних војника, колико је резевних, колико је цивила, ја сад не знам не би то могао одговорити, јер нисам се бавио са тим истраживањем нити сам имао могућности за тај рад, али на основу оног што сам разговарао са војницима кад су изишли рањени и старешине и тако даље и што сам записивао по бележницама и скупљао податке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какво је то било углавном оружје из којег су ти људи настрадали, на које је пуцано и о томе сте говорили?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Које, са којим је отворена ватра на колону?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па овако, ту што се тиче тог наоружања то је било пешадијско наоружање углавном, што се и не може користити друго наоружање, аутоматско наоружање, пушка, пушкомитраљез, митраљез, снајпер, зоља, ручни бацач, бомба. Е сад овде што је интересантно у тој припреми за напад, ту је коришћена запаљива муниција, да би се запалила моторна возила јер возила која су изгорала на Брчанској Малти, прво у креирању овог напада то је моја процена ја могу изнети процену ко је

учествовао, немам писаних докумената, али само овако нешто је могао одрадити мој начелник штаба и оперативац мој, моји људи кјои су били изузетно стручно способни, Кнез Жељко, Шадић, Делић, мислим и тако још да не набрајам остале официре који су имали врхунске оцене и били способни са војно стручне, те војничке тачке гледишта. За такву активност се само могла користити тако да успије, запаљива муниција и снајпер. Прво се гађа возач, да се обезглави, његов пратилац који је у кабини, а затим се запаљивом муницијом гађа возило и возило се пали, они који су рањени горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад одакле Вама то сазнање, да ли је то што би требало тако да буде или имате сазнања да су прво гађани возачи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прво су ми рекли људи да су прво гађани возачи, а друго по свим војним правилима кад се колона напада прво се гађа возач и старешина до њега и гађа се запаљивом муницијом возило, таква су правила да би се тако успело одрадити. На оном снимку што сам гледао напад што су снимали они јер су они раније далеко припремали излазак, одлазак војске па сад онда то склопили коцке, каже е сад ћемо извршити напад па ћемо то снимити па ће Златко Дукић коментарисати и тако даље. И што се види на камерама како возила горе, оно само се може запаљивом муницијом одрадити, не може се оно одрадити експлозивом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли постоји могућност уколико се у неком камиону налазио експлозив, па да је дошло до дејстава, да је тај камион експлодирао управо због тога што је био експлозив?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А не, не, не може то да се деси, онда би страдали солитери, били би кратери на улици од експлозије. Јер кратера тамо нема, нема детонација, експлозија кад иде, кад се пали експлозив, ја сам палио са војницима експлозив, па само 100 грама експлозива кад се упали колика настаје велика рупа, колико земља далеко лети, 300 метара се повлаче војници кад пале 100 грама експлозива, а таман посла кад би било пар килограма експлозива, па Брчанска Малта би отишла у ваздух била и они солитери около.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Јовић Бранко, он каже да му је познато да је његов камион возио мине.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, али мина се не може активирати пешадијском муницијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Мина се активира упаљачем, иницијалним средствима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било санитарских.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па чак и мина када експлодира, зависи која је мина, има мина различитих и различити су ефекти, ако су противтенковске мине једни су ефекти ако су рецимо мине за ручни бацач или тромблонске мине то су други ефекти на терену. То знају добро инжињерци, пиротехничари и ја сумњам да би и они сами који су организовали напад одрадили тако нешто да би могли нанети да оштете околу зграде, у зградама је било становништво, ја не знам, мени није било познато да је становништво исељавано, без обзира што су војници били смештени у зградама, али би страдали и њихови војници од таквих детонација које би биле близу рецимо да 5 килограма или 10 или 100 килограма експлозива експлодира. Знате кад бомба падне са експлозивом, у Београду доживели сте бомбардовање па сте видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити један списак старешина, па би Вас молила да погледате Ви тај списак и да видите да ли је то аутентичан списак, не знам на који начин овај списак је у списима, па ево Ви погледајте јер је дописиван и руком и све, па погледајте да ли су те старешине које су биле тог дана, тих дана у Тузли?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? У спису.

Ја бих молила режију да нам са документ камере прикаже списак старешина на монитор.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам шта Вас интересује везано за овај списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте молим Вас, је ли видите доста их је прецртано и све, да ли су ти људи били, да ли познајете те људе?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја познајем све ове људе. То су моји људи из бригаде, могу Вам рећи за сваког редом шта је и где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, него само погледајте списак и кажите јесте то је тај списак и ко је сачинио тај списак, не знам да ли се види ту?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тај списак је сачинио мој овај прецртани на редном броју шест, Милићевић Влатко, он ми је био референт у персоналном органу прије него што је побегао из јединице, зато је и прецртан овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле то је његов списак, он који је сачинио?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није његов списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је списак команде бригаде и потчињених старешина грађанских лица и војника по уговору, јер јединице ЈНА тада су имале у свом саставу, можда сад су мало друкчији термини, активна војна лица, грађанска лица и војнике по уговору, то је био онај стални састав, и у оквиру команде бригаде било је персонални орган. Референт је био Милићевић Влатко, тај који је био надлежан мени да направи списак бригаде, команде бригаде и осталих мислим војника по уговору и тако, да ја имам те податке да знам колико имам у команди, колико у првом батаљону, у позадинској чети и тако даље. Ето, али то је само за стални састав, ово није списак војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Посебно је списак војника који ја немам, нисам у ситуацији да набавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви неком поднели извештај након ових дејстава која су се догодила 15. маја, да ли сте неком поднели неки извештај писмени шта се то догодило?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша сазнања, шта сте предузели?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Само сам усмено и то не знам након колико дана упознао да ли заменика или команданта корпуса, ја мислим да сам упознао тад је дужност преузео пуковник Денчић над корпусом, 19. пошто су се активне старешине извукле за Југославију које су родом са простора Србије и Црне Горе и неке са других простора, а ја пошто сам упао у борбу ја сам ту остао, тако да сам усмено упознао само Денчића, али после 19. ником писмени извештај нисам достављао, нити ми је ко тражио писмени извештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја опет морам да Вас вратим на ову прву колону која је изашла, мало ми остаје нејасно, шта Ви у ствари знате због чега је колона враћена, шта је оно што је Вама речено? Колона је враћена из тих и тих разлога?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја се не сећам шта ми је речено због чега је колона враћена, тај детаљ ја не могу сад да се сетим, а ја само могу да проценим због чега је враћена, а враћена је због тога што је се знало и

припремало да буде напад на колону, па кад је већи циљ биће и већи губици, виће већи ефекат за онога ко изведе напад, према томе кад се изводи напад на колону што је колона већа, већи су губици и већи је ефекат и моја је само процена да је због тога враћена колона од та три возила са Новаковићем, други неки разлог нема што су их вратили. Можда и има, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тражили да Вам неко поднесе рапорт због чега је уопште кренула колона?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А без тога да ви будете обавештени?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, нисам ја ни тражио рапорт нити је било времена за то уопште да постављам то питање зашто су кренули овамо, онамо, то мислим није било времена и бавио сам се са овим питањима како да се спасу људи, да се избегне сукоб. Тако да је то за мене било у том тренутку маргинално, од маргиналног значаја, сад са ове тачке гледишта из даљине кад разматрам са дистанце кад имам времена, нормално да би се тражило зашто сте кренули, ко вам је дао задатак, због чега сте враћени и тако даље, али у том тренутку у оној гужви и динамици која се одвијала то ми није падало на памет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања. Остаје ми нејасно ко је био Кнез Жељко код Вас у бригади?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Овако, Кнез Жељко је био некад код мене у бригади.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Функционално?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Начелник штаба бригаде и мој заменик до прекоманде у команду корпуса.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И то је било када? Када је прекомандован?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он је прекомандован још '91. године у команду корпуса и то место код мене начелника штаба је остало упражњено, није ни попуњено, а он је прекомандован на место оперативца у оперативном одељењу команде корпуса, а иначе је био изузетно способан старешина и добар организатор за тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ових задњих месеци он није био ту код Вас у касарни уопште?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он није био у касарни али је он као старешина команде корпуса мени претпостављене команде могао да уђе у касарну кад хоће, да хода по касарни колико хоће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли је долазио, да ли је ходао, да ли је прибављао какве информације од Вас да би могао да их што би рекли злоупотреби са супротне стране?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није он од мене никад прибављао информације, али је долазио повремено у касарну, виђали смо се и у граду и у команди корпуса, тако да је он могао врло лако прибавити све информације које су му потребне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Као командант бригаде да ли сте имали помоћника за безбедност?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Имао сам резервног официра, имао сам прво активног официра, то је био Муслиман Ливадић Нихад који је дезертирао из јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: И онда сам после имао Јовића поручник или капетан, сада могу да погрешим, Јовић, Јовић не могу сад да му се сетим имена, тај што ми је излацио супругу, отишао по супругу тога дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он ми је био официр за обавештајно безбедносне послове и био ми је капетан Мекић, али он је погинуо у колони. Мекић, не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте, говорили сте о Оперативном штабу, говорили сте о неким јединицама које су формиране у Тузли под видом МУП-а, је ли?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Имате ли сазнања о каквим јединицама је реч, којег састава, које снаге, каквог наоружања, Ви сте на том простору и Ви сте у том граду и претпостављам да имате сазнања те врсте, о вашем безбедносном окружењу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па прво те јединице то су биле маневарске јединице које су формиране, МУП-а за дејства на како су они говорили, то је било за потребе дејства на ширем простору, а они су стално мене убеђивали да те јединице МУП-а које они формирају и тако да су оне за чување мира на територији и тако да не би дошло до ексцеса неких.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које снаге и које бројности?
Јесте имали сазнања те врсте?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам ја имао тачна сазнања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где су лоциране, како су наоружане?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Имао сам сазнања о локацијама појединим, да се лоцирају у Моснику, Славиновићима и тако у неким школама, околини и то, та сазнања сам имао да лоцирају неке јединице, е сад да су оне све под Мешом или под неким другим овим Странком демократске акције, ко њима командује директно увек нисам могао имати та сазнања, али сам доста пута имао сазнања о јединицама на територији МУП-а где лоцирају и то су ми доносили те податке моји ти официри.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако сам ја добро схватио Ваша супруга је са овим људима заробљена управо на овом путу, на овом правцу негде код Славиновића је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И то на неких 4,5 сати пре него што сте Ви из касарне кренули са колоном?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви имали сазнања те врсте да је Ваша супруга заробљена?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Послали сте, кад сте то сазнали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Сазнао сам кад сам изишао у Пожарницу, па кад сам нашао супругу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тек касније, сутрадан?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У току ноћи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У току те ноћи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У току те ноћи јер сам супругу затекао у Основној школи ту, у једној кући код школе где сам сместио и Делибеговића и онда сам сазнао од Јовића и од супруге да су били заробљени и да су пуштени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа у том смислу Вам Меша не говори?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кад се састао са Вама код касарне то поподне кад је она већ заробљена?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, није ми ништа рекао, а ја нисам знао да је заробљена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро Ви нисте знали него требало би да је Меша знао?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он је вероватно знао, али ја нисам знао и није ми рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам пар питања. У вези са Дивковић Матом, председница већа Вас је питала, а ја бих Вас питао директно, да ли сте познавали неког из саобраћајне полиције из Тузле?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам по виђењу познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали командира, ко је био командир?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам познавао овако људи доста из виђења, али ја се не сећам њихових имена, ја се само сећам имена Меше Бајрића, Бркића, онда неки Славујица је био или тако некако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ако се не сећате. Само ме интересује да ли можете да се сетите.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јер ја сам контактирао само са Мешом, ја са тим њиховим људима нисам контактирао. Мене нису интересовали његови командири јединица, ко му је био командир које јединице, ове у Славиновићима, ове у Моснику или лево, десно јер ја са њима немам ништа и тако да га нисам ни питао нити сам знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Говорили сте да је први састанак одржан у команди корпуса када је била примопредаја између Јанковића и Недељковића, да сте и Ви присуствовали, да се тада разговарало и са представницима власти Тузле, кад је то било? Пре колико у односу на 15. мај?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па то је било негде око месец дана раније, оријентирно око месец дана је то било раније, а били су Бешлагић, Бајрић, још је неко био из те власти, али не знам тачно ко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причали сте да сте били изненађени свим овим што се догодило, па у вези са тим да Вас питам да ли сте били упознати шта се десило у Добровољачкој у Сарајеву и кад је то било?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То што се десило у Добровољачкој ја сам био само делимично упознат, оно што сам могао преко медија да сазнам, а и медије нисам имао времена пратити све. Званичним путем војним нисам имао информацију о томе шта се десило у Добровољачкој улици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте говорили о томе да се колона креће маршевским распоредом из касарне, правцем којим је одређен и договорен, да ли сте одредили неку везу да се зна је ли изашло зачеље кад сте Ви на челу колоне, на пример или нешто шта се деси, деси се нешто у колони, како би Ви били обавештени да се нешто деси па да знате као командант?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Специфично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Без обзира што је реч у овом другом случају, дакле маршевска колона која није спремна за борбу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ту је прво ситуација била таква да нисмо имали средства везе са којима би, покретна, одржавали везу. То је био проблем иначе тада у тој ЈНА нека да тако кажем лако преносна, ја нисам никакву везу имао него једини начин је био овај што сам урадио а то је да станем на одређеној тачки и да погледам да ли колона иде како треба. Е и то сам, пошто немам везе, иза те бензинске станице према Симином Хану између Славиновића и Симиног Хана стао да видим да ли се колона креће. Нисам имао могућности технички неку везу да остварим, а зашто, ишао сам ту да будем негде близу чела са колоном и са Енвером, тако да би диктирао да тако кажем неки темпо којим да идемо, да се крећемо и да могу ако треба стати на одређеној тачки, погледати да ли се колона креће и тако. Мислим да је то случајност ето што сам баш стао ту између те бензинске станице и Симиног Хана да погледам да ли се колона и како креће, кад је већ био напад на колону.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је још неко био са Вама у возилу поред Вас и Енвера?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Био је још, само не могу да се сетим ко, поред возача.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то лице које припада саставу ЈНА или неко треће лице?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, то је било лице које је било из ЈНА, које је било са мном, само је Енвер био од ових, из ових других структура.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Енвер имао нека средства везе?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је по замолном помоћју саслушано лице које се зове Цувај Златан, да ли је Вама познато то лице?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Цувај Златан?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не могу да се сјетим. Златко или Златан је један код мене био Златан или Златко, у једној мојој јединици, али не могу да се, то ми је нешто Цувај, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то лице је у поступку истраге је између осталог изјавило и да су они одлучили, они мисли на Оперативни штаб и да се поставе камере и где да се постави и да се тог дана да крене колона и тако даље, па у односу на сам карактер напада и уопште то све што се дешавало да сте Ви војно лице са чином пуковника у то време, како карактеришете напад припремљен, организован или десио се изненада због неке провокације за коју Ви знате или не знате?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прво ја тај напад је изузетно брижљиво припреман, организован и изведен и само су га могли тако одрадити изузетно стручно способни људи уз једну огромну подршку надлежних органа и власти и МУП-а. Јер тако нешто, не може се «ад хок» на брзину припремити, организовати и извести јер ја сам као командант, а и тај Кнез Жељко који је био некада мој начелник штаба, па Шадић Хазим оперативац, Делић Сеад командант једног мог батаљона док је била ЈНА у том саставу свом, функционисала како треба, били су официри способни који су многе и многе вежбе под мојом командом показне на нивоу ЈНА припремали, организовали и изводили. Једна од највећих вежби за потребе целе ЈНА ми смо некад у касарни изводили, а све те вежбе су по неколико месеци припремане знате. Тако да не може се нешто на брзину тако припремити за пар дана, то морало се припремати месец, два дана најмање у изузетно великој доброј тајности, са изузетно пробраним кадровима, провереним од стране надлежних органа који су за то увежбани и тако даље, тако да то није «ад хок», него стварно изузетно префригано и стручно одрађено. А друга је сад ствар моја наивност и моја грешка што сам послао ону јединицу, што сам имао огромно поверење раније у те људе и у свој

претпостављене и у ове људе док ме нису почели тако варати и спутавати и све то, то је сад друга прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Уго Нонковић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Уго Нонковић је био начелник саобраћајне службе у команди корпуса. Он је Хрват колико ја знам, а жена му је Српкиња ја мислим, породицу је послао за Југославију, колико раније ја не знам и када јер знам сви су они који су слали породице за Југославију пошто сам ја био командант касарне и имао доста тих возила, давао њима возила да преселе породице овамо и он је кад се команда корпуса извукла из Тузле у Угљевик заједно са Шадић Хазимом, Макар Анђелком, Кнез Жељком и осталим остао у команди корпуса, ту у том делу. Он је био тада малтене слободан стрелац који је могао да иде команда корпуса, команда касарне, да хода код мене по касарни колико хоће, сви ти официри из претпостављене команде пошто нису били развлашћени службе, а остали су ту, ништа не раде, имали су и могли да ходају по касарни колико хоће и прикупљају податке, ја нисам имао могућности да их ја спречим у томе. Рекао сам тај дан кад смо имали састанак 15. у Дому војске са Сеадом Авдићем и Рефиком, кад је он при крају ушао и рекао «господо не сикирајте се кључи од двора су ваши, зар не видите касарна је празна», онда ме је то овако мало погодило као човека, зашто тако има да говори јер била пуна или празна нека, нека мирује док не решимо да извучемо и то што имамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Формацијски Уго Нонковић припада касарни, јединици?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, он формацијски припада команди корпуса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком сте Ви односу Ваша 92. моторизована, односно оно што је остало и тај део да кажемо јединице чији је старешина био Уго Нонковић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ово старешина што је остало у команди корпуса није се извукло у Угљевик, они нису имали никакву наредбодавну функцију према мени, ту су могли са мном тако да контактирају, сарађују, док решавају одређене проблеме кроз разговор, а наредбодавну не, наредбодавно мени је имала команда у Угљевику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви њима?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, ни ја њима нисам био претпостављени, нисам ја могао ни Миловановић Божидару, ни Уги Нонковић, ником од њих наређивати и издавати задатке јер ја сам у потчињеној команди, команда

бригаде, а они су тај остатак команде корпуса који се ту затекао у том тренутку, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу имали они неке посебне надлежности?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, нити су имали посебне надлежности ни посебних права, имали су само су били на платном списку, примали редовно плату, нису имали неких обавеза.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли да сте после дејствовали по одабраним циљевима кад сте формирали део борбене јединице или читаву јединицу, није сад толико битно, па који су то одабрани циљеви? По којим сте циљевима дејствовали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је била касарна и Козловац, то су први циљеви по којима сам гађао јер сам сматрао да су они ушли са својим јединицама ту да износе и даље опрему, да ту се организује и тако, то су били први циљеви по којима сам гађао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли колико је испаљено пројектила на тај циљ?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте још неки циљ гађали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па касније смо у току борбених дејстава кад су започела борбена дејства гађао и друге циљеве, гађао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте први пут почели да дејствујете, у колико сати? Приближно.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не могу, не знам тачно у колико сати, али чим је јединица била спремна за отварање ватре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико то може да буде?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па да ли је то било после пола ноћи или ујутру, мислим тај податак није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме да ли се десило пре 24 сата тога дана?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте пре 24 сата, после напада на колону, да сигурно је јер је напад на колону био у 19 часова, сутрадан у току дана је сигурно дејствовано по касарни и по Козловцу, касније су гађани и други циљеви за које сам имао сазнања да се налазе јединице у њима или да се производи наоружање и муниција у Тузли и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваша сазнања о последицама на другој страни? Имате ли таква сазнања?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Било је сазнања, али су била непотпуна, да је било тако појединачних случајева погибије, рањавања или тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим у вези напада на колону?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У вези напада на колон, на то мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да кажемо војнички губици противника?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А не. Меша је само кад смо се чули нас два каже твоји су војници отворили први ватру каже и убили ми четири човека, ја сам рекао Меша то није тачно, прво моји војници нису отворили ватру, а друго нису могли ни убити твоја четири човека који су заклоњени, у заклону и на томе се завршио разговор, тако да неких сазнања о њиховим губицима правим ја немам, али у односу на положај у коме се налазила колона у ком су се налазиле њихове јединице, мислим да нису требали имати ни један губитак, да није требао погинути ни један човек њихов јер није било техничких могућности ако је неко заклоњен иза зида, иза заклона и само нишани да га овај из камиона баш погоди онак препаднуто једном ватром, мислим да није било, можда је неко у том свему и погинуо ја то не спорим, али што се тиче војничке тачке гледишта, то су биле изузетно, изузетно мале могућности да неко страда од њихових војника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте се чули са Мешом око колико сати да ли знате приближно можда?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па то би можда могло бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте разговарали о томе нападу па Вам он каже?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па не знам да ли је то било након пола сата, сат времена, мислим то је тако било сад све пребукирано да стварно тог тренутка се не могу сетити али знам да сам разговарао врло брзо са њим, да ли је сад то било за пола сата или за сат времена или 15 минута или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте успоставили везу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Са телефоном из Пожарнице јер још су радиле телефонске везе из Пожарнице са Тузлом и Симин Хан они још нису били одсечени, цивилне везе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте га добили, где се он налазио?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: На који број сам га ја добио, ја претпостављам, то је моја процена јер сам имао његов број у МУП-у, е сад да ли је тај број био у МУП-у, да ли се он налазио у МУП-у или је преспојен па је тај број се налазио на његовом неком другом командном месту, то ја не знам. Али на број који сам од раније имао његов, ПТТ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли могли да успоставите везу са тог стационираног телефона са његовом моторолом на пример?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, нисам ни знао број његове мотороле, ја што сам имао, имао сам бројеве телефона тако Селима Бешлагића, Рефика, овога Сеада Авдића, Меше Бајрића, тих пар људи са којима сам највише контактирао, њихове фиксне телефоне у канцеларији, бројеве телефона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте верујем свакако добро познавали и Селима Бешлагић, председника општине?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да. Доста сам га солидно познавао, сад и доста пута сам био заједно са њим, долазио је он доста пута у касарну на разне свечаности, пријеме, прославе и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте покушавали њега да добијете телефоном?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он није хтео никад да контактира кад су настала те тешка времена, са мношвом и он је избегавао да контактира са мношвом јер је он сматрао да је његов ниво командант корпуса, тако да је он увек слао Сеада Авдића и Мешу Бајрића да контактирају са мношвом. Једино на састанцима где нас је било више, које смо имали претходних дана, онда је он био присутан и тад сам био са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али у једној тако компликованој ситуацији да се чујете са првим човеком општине?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, он је и чак кад сам га ја звао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли покушавали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесам покушавао сам ја али није он хтео одмах, нема га ту, не можете га добити, одсутан је и тако и онда ми даду Сеада Авдића или неког другог, једном Шарић Хамдију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли, сећате ли се јесте ли тада покушали да га добијете па?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесам, нисам успио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нису Вам дали па сте разговарали са Сеадом Авдићем?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, нисам успио га добити, тражио сам ја њега и тада али нисам га успио добити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би Вас опет вратила на ову наредбу Генералштаба коју сте добили да се војска повуче до 19. маја, да ли сте Ви требали да

направите неке одређене планове, како на који начин ће се вршити то повлачење?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па ми смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да обавестите некога, рецимо да ли сте онда направили план, како шта са тим оружјем Територијалне одбране, како у ком моменту вратити оружје, да ли је уопште био неки план након те наредбе Генералштаба?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: План је био на нивоу команде корпуса кад која јединица да се извуче за Југославију, међутим многе јединице су се извлачиле и «ад хок» по наређењу да тако кажем, као овај батаљон што је мени наређено данас да га сутрадан вратим за Југославију, пошаљем за Југославију. Што се тиче саме примопредаје касарне, објеката, наоружања Територијалне одбране и тако даље, није био направљен план него је то речено да ће се то одрадити до 19. до крајњег рока како је наредбом регулисано да се ЈНА повуче са простора Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У списима се налази Одлука председништва Републике Босне и Херцеговине од 27. априла '92. године, то је одлука везана за повлачење јединица ЈНА са територија Републике Босне и Херцеговине и стоји да треба да припадници ЈНА на територији Републике Босне и Херцеговине могу да приступе новоформираним снагама Територијалне одбране и тако даље, дакле донета је та одлука о повлачењу и између осталог стоји дакле зато што Вас питам за план, зато што овде детаљно је разрађено како, шта и на који начин ће се одвијати. У тој одлуци стоји да су дужни сво оружје и средства предати власницима, односно надлежним органима Територијалне одбране Босне и Херцеговине и да ће се о наоружању одлучити у договорима о деобном билансу. Након те одлуке 27. априла '92. године следи Наредба од 29.04.'92. године где стоји да се изврши потпуно масовно запречавање на свим путним правцима на територији Републике Босне и Херцеговине на којима јединице бивше ЈНА отпочињу извлачење техничких, материјалних средстава. Даље наредба извршити блокаду ширег реона војних објеката из којих се настоји изнети техничко материјална средства ненајављеним јединицама, колонама, јединицама бивше ЈНА и без пратње МУП-а спречити изласке из касарне и комуницирање на територији Републике Босне и Херцеговине, управо то Вам све предочавам из разлога што из ове одлуке Председништва Републике Босне и Херцеговине, колико произилази из свега овога, постоји

одређени план како и на који начин треба поступити у случају повлачења војске са територија Босне и Херцеговине, па Вас зато ја у том смислу питам јер видите ту је била наредба и за запречавање улица и све дакле план како и на који начин ће се спровести излазак колоне. Друго, одмах након тога је донета и наредба 04. маја, то је извод из наређења Кризног штаба да се одмах мобилишу и ставе у функцију Оперативни штаб СЈБ Тузла, одмах мобилисати целокупни састав МУП-а Тузла, зато сам Вас питала у вези тог неког плана, јер видите Ви по овом њиховом, по овој њиховој одлуци, Ви нисте ни могли да напустите уколико нисте најавили излазак колоне, уколико немате пратњу МУП-а возила, разумете?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дакле да ли сте ме разумели, да ли је у том смислу Вама било ишта познато?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ни једна та наредба мени није била позната тада, ја сад те наредбе чујем неке први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на тим састанцима док сте имали, да ли је Вама предочено било да тако морате поступити, не можете рецимо кад Ви хоћете да кренете, можда су Вам у том смислу дали неку наредбу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, није ни на састанцима нама никад нису предочене те наредбе, а пошто смо ми по суборганизацији били само потчињени у војнох хијерархији, је ли, ја команди корпуса, команда корпуса овамо Генералштабу, војној области, ми те наредбе нисмо ни добијали, а нико нам није на састанцима пренео изводе из тих наредби, ја сам само знао и овако што су ме људи обавештавали моји за мобилизацију ових јединица МУП-а и њихова распоређивања по неким школама, халама и тако даље, а за те наредбе не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим да су Вама лично биле познате, да сте их имали на увид, то не мислим у том смислу него да Вас уопште приликом тих преговора, разговора да Вам је речено не можете ви изаћи без пратње возила МУП-а, не можете изаћи док не предате оружје Територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, није то речено никада, само је био договор ово што сам на почетку рекао кад се колоне јединице извлаче које су биле западно од Тузле, да их пропратимо јужном магистралом и да то

можемо и заједно са припадницима МУП-а да радимо и они су се доста пута укључивали у сачекивање тих колона да прођу јужном магистралом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите питања.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја заиста имам дилему од почетка исказа овог сведока, односно након што сам прочитао његов исказ из истраге, да ли уопште да поставим било какво питање јер везано за оптужницу која је мом брањенику стављена на терет овај сведок је изјавио само једно, а то је да не зна ко је Илија Јуришић, односно да га не познаје и да са њим није у завади. Међутим, с обзиром да прича иде већ 3 и по сата, ја ћу да се укључим у причу чисто јер претпостављам да је ово нека истрага за нешто будуће, јер на ово што радимо тренутно нема никакве везе. Моје прво питање је, сведок је командант чета био `92. године 15. маја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је бригаде, 92. моторизоване.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: 92. моторизоване бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И касарне.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је у то време био командант гарнизона Тузла?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Треба разграничити две ствари.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте Недељковић да је преузео, је ли тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Молио би да сведок одговара јасно на питања, дакле да не ширимо причу, ја ћу сва питања која постављам постављати тако да се одговори са максимално једном реченицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле ко је био командант гарнизона Тузла 15. маја `92. године?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Има разлике између командант касарне и командант гарнизован. Командант касарне ја сам био, а командант гарнизона је најстарији старешина тадашњи, рецимо то би припадало по функцији Недељковићу, он је то усмено или можда неком наредбом пренио пуковнику Милохановићу да он ту функцију врши доклен је он са командом у команди у Угљевику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисте одговорили, онда ни мени није јасно, ко је био командант корпуса?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, гарнизона Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гарнизона, пардон?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Те гарнизоне послове обављао је Милохановић у суштини опет је све преносио на мене кад је требало нешто извршити. Преносио, једноставно преносио ето то је било, али је команда корпуса била команда гарнизона у Тузли.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је био командант касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хусинска буна?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам био.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колико 15. маја '92. године, колико овај сведок под својом командом има људи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Колико ја имам под својом командом људи, на то мислите?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па ја кад би сабрао све што сам имао мојих људи из бригаде тог дана у касарни, значи од команде преко тих пар људи из потчињених јединица и логистике, позадине, то је између 100 и 150 људи, мојих.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Између 100 и 150 људи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Само мало да завршим, нисам завршио.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја би вас молио судија дакле понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте мало. Спомињали сте и 500 људи.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па нисам завршио, ја говорим о мојим људима и људима другим из касарне.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Питање је колико има својих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте молим Вас колега немојте прекидати. Изволите.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А остале јединице које су лоцирале у касарни којима сам ја претпостављени само дисциплински а не по борбеној или другој некој употреби наменској, имале су исто пуно људи, они су дошли са терена и од раније у касарни, тако да се слило у касарни око 500 па и више људи можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тога дана, не само мојих.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање је колико људи Вама потчињених тога дана постоји у касарни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим Вас, ако су ти људи у касарни, ако се то све слило у касарни, да ли су они аутоматски под Вашом влашћу ако сте Ви командант касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Они су дисциплински мени сви потчињени, ја сам преузео команду и то је преко 500 људи, да будемо јасни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли тих 500 људи припада 92. моторизованој бригади?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко 15. маја у 19,00 излази из касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Сви ти људи из касарне који су мени били потчињени и моји из бригаде.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тужилац у оптужници каже да сте Ви договорили и да је кренула 92. моторизована бригада у маршевској колони?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте, команда и оно што је било од бригаде, остаци бригаде у маршевској колони јер није било борбених делова, није имала први моторизовани батаљон ту, није имала други, трећи, четврти и пети, колико треба да има бригада, није имала хаубички дивизион.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мени је заиста неугодно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то комплетна 92. моторизована бригада изашла тога дана из?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ви мене молим Вас госпођо судија, да се разумемо, то су остаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су дакле они који су остали.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Рестлови од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колико је било тих људи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Рестлова од бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од бригаде?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Који су моји формацијски, било је око 150 људи, а преко 400 људи је било из других јединица које су мени дисциплински потчињене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: И то сам ја све преузео да командујем са њима као најстарији старешина да се извуку из касарне мирним путем, да у касарни не остане ни војник ни официр, ни жена, ни дјете, нико.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је овај сведок командовао са тим људима?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесам са свима сам ја командовао и мене су слушали сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, тако смо схватили.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сви су Вас слушали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесу. У том моменту када им могу издавати задатке.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тужилац је питао једно питање везано за Добровољачку, да ли је овај сведок као командант касарне и командант те 92. моторизоване бригаде ишао у Угљевик на информисање и колико често? Пре 15. маја, дакле у команду корпуса?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам одлазио у команду корпуса по позиву команданта корпуса ради пријема задатака.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колико често сте били од 04. односно 05. маја до 15. маја у Угљевику у команди корпуса?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па у просеку на трећи дан по пола сата, сат.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја морам да нешто кажем, ја сам био стицајем околности официр Југословенске народне армије тог тренутка на територију Босне и Херцеговине сам се затекао и сви смо били информисани о томе шта је било у Добровољачкој, а то је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да је ово за поподне, а не за главни претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, формулишите питање.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање је да ли је био званично информисан о томе шта се десило у Добровољачкој улици у Сарајеву?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Званично нисам био информисан да су прикупили командант корпуса и рекао команданти потчињени да вас информишем шта се збило у Добровољачкој улици у Сарајеву.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је било познато да је из касарне из Сарајева кренула колона на челу које је био командант касарне, односно командант гарнизона заједно са Алијом Изетбеговићем и да је колона нападнута, односно средина или зачеље?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Било ми је познато.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 10 дана након тога овај сведок излази са својом јединицом, рекао је да није очекивао да ће предстојати било каква борба,

чему је у његовој колони служио Енвер Делибеговић, чему је служио Јасмин Имамовић, чему је служио Бркић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прво Јасмин Имамовић није био у колони?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Или је убацио се да ја не знам, али под мојом јурисдикцијом да тако кажем, није био. Само је договор био са овим Мешом да Бркић иде на челу колоне, да цивилним полицијским возилом, да би то знали цивили како да их обавесте преко медија да ће бити цивилно, односно цивилно полицијско возило на челу колоне, а Бркић, овај Делибеговић је био са мном ето као нека гаранција да напад неће бити на колону.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А зашто није ишао на зачељу онда?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па није ишао због тога што сам му ја наредио да сједи поред мене.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Онда да питам зашто Ви нисте ишли на зачеље?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја због тога што сам ја одлучио да ја сједим ту, да могу стати на одређеним тачкама и пратити колону.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија претпостављам да ћете дозволити питање коју је војну школу сведок завршио? Питам због овога.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прво, па има у мом досијеу, али кад питате рећи ћу вам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Је немам досије.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, ја ћу вам рећи које сам војне школе завршио. Завршио сам Војну академију копнене војске, Генералштабну војну академију.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се у тим школама изучава правило бригада (пешадијска, моторизована, брдска, планинска, морнаричка, пешадијска и лака)?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је по овом правилу рађено 15. маја '92. године?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: По том правилу је рађено у складу са насталом ситуацијом.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је рађено по овом правилу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте. На основу договора и правила је рађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сматрате да није рађено по правилу, само нам то кажите да би сведок прокоментарисао?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја ћу судија исфотокопирати и предати, али то мислим да је небитно за мог брањеника, према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али ако хоћете да формулишете питање нешто у складу са тиме јер чим сте поставили има неког разлога.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Наравно, бригада ни у којој варијанти не може да се измешта из тачке А до тачке Б, без обезбеђења, дакле ни у којој варијанти.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Добро. А нарочито не да командант иде на челу и да онда кад изиђе на српску територију стане и да пита шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања даље.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок с обзиром да је још увек на монитору овај списак, може да каже колико је од ових 124 човека било 15. маја у касарни, односно колико је од њих било у колони?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите ових старешина колико је било?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Овај списак што је рекао да то представала, да ли команду?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ово би морао да пребројим сада овде ко је био. Ако хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да бројите, али барем погледајте па кажите, јесте били су сви или тај и тај није.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, нису били сви. Много их није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па погледајте.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Можда их све кад би сабрао, колико овде има на списку.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 124.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па добро нема 124 јер има празних места, рецимо редни број 2. је празно, па редни број 10. је празно, па да не набрајам ја вама редне бројеве, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то се види из тог списка.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Али ту је можда 1/4 од свега овога била у касарни, највише 1/4, а можда није ни толико. Можда чак и петина.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сад не знам у ком тренутку да ли мој је предлог да се сведоку предочи оптужница страна 3 и 4, односно постоји списак погинулих и ван оптужнице, али овде нам је напрегледнији, па да се изјасни који од ових лица који су погинули, а дакле именовани су припада његовој јединици? Да ли то на крају, али свакако ће бити то мој предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се Ви изјасните, да ли ћете моћи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам ја разумео питање, хоћете ми поновити и формулисати питање још једном?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија да ли ћете Ви или да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Са списка погинулих ко припада мојој јединици?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако је.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја само да вам нешто раније, пре него што су почела дејства бригада је у свом саставу имала преко 5 000 људи, резервног и активног састава. У касарни је било пре него што је почело цепање ЈНА прко 2 000 људи, ја не могу и не познам више од 90 % састава, по хијерархијској вези ја сам, моји су прво потчињени команданти батаљона, чак не морам ни да знам командира чете, вода, камоли војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Стицај је околности што ја неке од њих знам, ја могу на основу списка кога се сетим сада видети ко је био из мог састава, а ко није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може, не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се сведок сећа да ли је тога 15. маја у 19,00 у касарни било медицинског особља, да припадају његовој јединици?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прво у касарни није била медицинска јединица, била је у гарнизону амбуланти, а та гарнизона амбуланта је поред Брчанске Малте. Она је удаљена од касарне неких 600-700 метара ваздушне линије и то санитетско особље се налазило у гарнизону амбуланти. Могуће је тога дана кад су почела та пуцања да је неко од њих побегао одоздо у касарну и да су се налазили у касарни, те податке сад све ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате податак да је санитетско неко возило било у тој колони?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте, дошло је санитетских возила у ту колону, јер је било наређење све се извлачи, према томе и ко је био у амбуланти у току дана кад смо формирали колону за извлачење то је из гарнизоне амбуланта, ко се затекао ту дошао је у касарну и укључио се у

састав колоне. И санитарска возила и ове сестре и доктори који су се извлачили и тако даље.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром на одговор на моје питање о завршеној војној школи, претпостављам да је сведоку познат састав и Допунског протокола и Основне женевске конвенције о којој се овде у оптужници говори. Да ли је сведоку познато да ли у санитарском возилу, дакле које је прописно означено као санитарско возило, могу да се превозе борбене јединице?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прво санитарским возилом нису ни превожене борбене јединице, а санитарски, сваки по правилима болничар, доктор, возач има лично наоружање без обзира што је он санитарске струке и возач санитарског возила.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је у возилима означеним са «црвеним крстом» који су се налазили у колони, било медицинско особље или неки други људи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је превожено све, било је медицинско особље, свако је користио своје возило.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја би молио да се сведоку предочи исказ Вукмирице који је, сведока Вукмирице, ја ћу могу да пронађем где је то на којој страни Вукмирица у транскрипту на моје питање ко се налази у том возилу, да је рекао ни један лекар, ни једна медицинска сестра, ни један болничар, нити једно, нити један припадник било каквог санитарског особља унутра није био, него војници.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А јесте ли установили чије је то санитарско возило?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Е молим Вас, Ви онда нисте неке ствари рашчистили, санитарска возила имају која су била у РР-у, која се извлаче на територију, која нису попуњена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ратној резерви. И сад ако у касарни има 5 санитарских возила која треба да се извуку ван касарне, она немају санитарско особље, они имају који возач је добио задатак да га извлачи и које људство може сједне у то возило, али у санитарска возила која су била из амбуланте, у њима је било искључиво њихово санитарско особље, а ово то у таквом санитарском возилу без обзира не можеш ти сад брисати ознаку

црвеног крста са санитарског возила које је у РР-у због тога што ће у њега сјести други војник.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, задовољан сам са одговором тим.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Молим вас.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је говорио о одређеном времену након изласка у Пожарницу и формирању јединице и отварању ватре, да ли је сведоку познат локалитет Бадре, поред касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је на Бадрама била стационирана било каква јединица ЈНА?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је та јединица ту и у тренутку када је излазила колона из касарне?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није била комплетна, распала се та јединица.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Распала се, да ли је била једна минобацачка батерија 82 мм која је евакуисана 16.05.'92.?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није била батерија, то је било једно одељење минобацача 120 мм.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А 120 мм?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да. Одељење једно минобацача, али тад није имало послуге, оно је имало намену у случају напада на касарну да може отворити ватру, ако би однекле био напад од раније, међутим тог дана пошто је дошло до расипања неких јединица, дезертерства војника, многи су раније посебно Муслимани и Хрвати дезертирели. Она се практично тога дана распала.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познат локалитет Тракиловићи?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: За Тракиловиће сам чуо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У оквиру Пожарнице?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Али уопште немам, не знам на шта.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Питање конкретно, са којим оруђима је отворена ватра то вече на Тузлу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је отворена из реона Бара, са хаубицама 105 мм.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Са хаубицама, па јесте Ви имали у својој колони хаубице?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је затечено оруђе?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Те су хаубице биле раније дислоциране на територију ван Тузле.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја би се вратио на онај одред, Ви сте питали одред «Окресаница», коме припада тај одред?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тај одред «Окресаница» који је формиран он је требао да буде под командом. Један војни релеј је био горе на Окресаници од ваздухопловне базе и он је формиран са циљем у случају напада на тај релеј, да он може помоћи, то је било у почетном периоду то знам да је такав задатак једном и договор био.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је био командант тог одреда?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Сад се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Максимовић Недељко?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Могуће баш да је Максимовић био, могуће. Познато ми је то Максимовић Недељко.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па шта је тај био?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Могуће да је командир или командант тог одреда.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато шта је он био, је ли он био припадник чега, кога?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Резервног састава. Он је био припадник резервног састава.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је мобилисао ту јединицу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ту јединицу сам мобилисао ја.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, у договору са ваздухопловном базом да би се обезбеђивао тај релеј, јер је горе био релеј ваздухопловне базе за навођење.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Командант касарне врши мобилизацију?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја, кад кажем ја, онда то раде моји људи.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не то, него дакле наређује мобилизацију?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није наређење, то су били добровољци. Ја сам вама говорио није било мобилизације јер су органи власти одбили да врше мобилизацију, и онда смо ми тражили добровољце, ту се из Подпећи и не знам још околних села јавило добровољаца, формираћемо једну мању

јединицу која може да заштити тај објекат ЈНА од напада неких снага које би желеле да узму оружје и побију те људе и зато је био намјењен.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Закон о служби у војсци, односно у ЈНА.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Третира добровољце, дакле у време тај закон који је важио '92. године, третира добровољце на потпуно другачији начин, претпостављам да Вам је то познато?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам на који цитат мислите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Једна једина одредба у Закону о војсци је постојала која третира добровољце?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И шта се дешава са њим кад се појави у јединици?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То ми није познато.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Није Вам познато. У два наврата сте рекли резервисти једнако је добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На основу чега Вам је тај закључак, односно тврдња?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Е ево због чега, кад се јавите Ви код мене као добровољац и кажете ја хоћу код Вас у јединицу, је ли хоћете, хоћете, да видим Ваше податке да ли сте завршили војну обуку, шта сте по специјалности, има ли Вас где у евиденцији, где Вас могу распоредити, да ли ћете бити инжињерац, да ли ћете бити пешадинац, артиљерац, везиста, кувар и тако даље. Је ли тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте молим Вас да заврши.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: И пошто Вас није хтело позвати Министарство одбране као рецимо шифрера, примера ради или куvara мени у јединицу, а Ви сте се јавили добровољно, ја кажем мојим персоналцима ево друг, господин, како се већ ословљавало јавио се добровољно у јединицу, распоредите га према његовим способностима односно према ономе што је завршио обуку јер не могу га ја дати да буде борац, а он завршио за куvara или санитарлију.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Одлично.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Или није био завршио обуку, па може некога тамо да онеспособи оружјем без потребе.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Одлично, да ли сте поступили тако са добровољцима који су Вам се јавили у касарну?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тако је поступано по мом наређењу са већином добровољаца, са њима су разговоре обављали потчињене моје старешине, сагледавали њихове карактеристике, могућности где су могли доћи до њихових јединичних картона, гледали картоне и према томе их распоређивали у јединице.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колико је 15.05`92. године у јединици било добровољаца?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па тај ми податак није сад познат колико је било добровољаца јер се сваким даном мењала ситуација, свакодневно су људи долазили и одлазили. Неко је напуштао ту јединицу, тражио да оде, неко је побегао, а неко је долазио, тако да тачан податак не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па је ли имате евиденцију?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Немам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Барем имена људи који су као добровољци дошли у касарну?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Немам ту евиденцију.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па је ли вођена та евиденција?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Та евиденција је вођена, међутим у току рата та евиденција је спаљена.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Спаљена?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да, такву сам информацију добио.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А ко је спалио?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није ми познато ко је спалио и ко је у том учествовао или да ли је уништена, углавном није извучена на територију у Пожарницу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ово што сте говорили о одреду «Окресаница» је ли се то односи и на Ратиш и Бусију?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, Бусија вам је друго, а Ратиш.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Одред постоји Ратиш и Бусија?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесу ли и они били код Вас у касарни?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Део из тих јединица је био.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко ме су припадали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Те јединице су оно што је било у касарни, припадало је мени, мојој јединици, а неки су припадали са тих, из тих јединица овим другим јединицама у касарни, инжињеријском пуку, позадинској бази, санитетском батаљону и да не набрајам сад оне друге јединице у касарни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је са тим људима, говорим о људима, командовао?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Зависи у коју јединицу је ко ушао од њих. Ако је ушао код мене у бригаду, онда сам ја командовао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја би молио да се сведоку предочи исказ Славка Новаковића, то је страна 43 његовог записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, предочите му.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На моје питање којој јединици је припадао, сведок је одговорио «Тузланска бригада, није то јединица, то је бригада, Тузланска бригада је остала на формацији бригаде, никаква јединица», даље о својој мобилизацији рекао је на моје питање приликом јављања по позиву за мобилизацију који старешина га је примио у касарну, каже «Миле Дубајић, командант касарне», «лично?», сведок одговара «лично и он је лично нас и позвао», на даље питање позив за мобилизацију ко му је упутио каже дакле «лично Миле Дубајић» то је одговор, «ко је био командант», «био је Максимовић Недељко». Следеће што желим да му предочим то је његова улога у јединици, само моменат, то је страна 44, ко је сведока поставио на место, пошто је рекао да је он помоћник команданта за безбедност, ко је сведока поставио на место команданта помоћника команданта за безбедност, сведок одговара «Миле Дубајић», а ко му је био претпостављени старешина по да кажем стручној линији, он одговара «свима нам је био Миле».

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Добро и сад које је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Питање је мобилизација одреда «Окресаница», односно позив за долазак те групе из Окресанице у Вашу касарну, да ли је ишло тако што сте позвали групу људи да дође поименично или су се они појавили као добровољци?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Комбиновано, било је случај где се пријавио као добровољац да неко дође, а било је негде и где смо позивали поименично људе одређених специјалности који су нам требали.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па која су специјалност били ови из «Окресанице»?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па сад ја не знам, то је давно било, које су специјалности били али рецимо било је доста људи, посебно је било, сви су били да тако кажем дефицитарни и официри и војници за јединице и тако даље.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесу они били борбена јединица или позадинска?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па то је човек у питању «Окресаница» тај одред то је била јединица борбена, минијатурна која је лоцирала на Окресаници у готовости да заштити тај релеј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, а кад је тај одред позван, када су ти људи дошли?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Сад ти људи, нису сви дошли, они су повремено неки долазили понекад у касарну да узму наоружање, храну за те људе или нешто од опреме што им је потребно и тако даље, према томе могу тог дана неки од њих су дошли и затекли се у касарни, који су требали узети неке потребе за тај одред.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок Новаковић је другачије говорио о томе, али сад да не улазимо у то.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја кад сам, кад се ради о постављању одређених официра, наредбом команданта корпуса, односно бригаде се постављају, према томе није искључено да сам ја рецимо неког од тих официра поставио за командира или заменика или референта за безбедност мојом наредбом, коју ми је нормално припремио овај Миличевић Влатко који је побегао раније, али је био референт за персоналне послове, ја сам му дао задатак припреми наредбе да се те и те старешине ту поставе. Е онда после у разговору са старешинама кад ми треба неко од војника или официра, за неко друго место овамо наредим да дођу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало колега, само да Вас прекинем за секунд пошто смо већ код сведока Славка Новаковића, хтела би само још да Вам предочим, пошто Ви кажете да вероватно да сте водили разговор са Славком, али у касарни при повратку и да сте ту разговарали да су они враћени.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Новаковић каже «на повратку негде половином пута, значи пола колоне, лично је стао крај мене Миле Дубајић», он не говори да је то сусрет у касарни, него на половини пута.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тога детаља се ја не сећам да сам стао на половини пута ту и да сам разговарао са њим, то би онда било у Скојевској улици и негде где су они војни солитери, оне војне зграде. Ако је то то, ако сам то одрадио, али тога детаља се не сећам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли ја могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На питање тужиоца је сведок одговорио да није осигурана ни на који начин није била осигурана веза, чело и зачеље колоне, је ли то тачно?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тачно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Где се у тренутку кад Ви преговарате са цивилним властима Тузле, налази капетан или поручник шта је био, Јовић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Поручник Јовић је био један од мојих референата и помоћника за обавештајно безбедносне, ако мислите на тог Јовића.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тога да.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Пошто су била два Јовића, Јовић Вукадин интендант и овај.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, овај безбедњак.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Где се он у том тренутку налази док сам ја разговарао са Сеадом и овим Рефиком не знам, могуће да је био у касарни, могуће да је био и ту у Дому ЈНА, јер официр безбедности.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не, мислио сам на ово у касарни поподне, пре поласка?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па није се он налазио у касарни, он је добио задатак да одведе моју супругу, изведе из стана, према Пожарници, Јовић.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мислим ја се унапред извињавам на овом што ћу рећи, али да ли је у дан кад се дешава ово што се дешава, место помоћника команданта за обавештајно безбедносне послове уз команданта у касарни или негде другде?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Знате шта, то је где му је место, место му је тамо где му ја наредим, да се разумемо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, хвала, немојте даље молим Вас.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он може и одлазећи и одвозећи моју супругу одрађивати одређене обавештајно безбедносне послове, а не стојећи поред мене, поред мене стојећи неће одрадити обавештајно безбедносне послове

никакве него на терену кад је и може више одрадити водећи моју супругу или нечију другу или неки други посао у граду.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је изјавио да се у колони налазио у возилу «прага», с обзиром да је човек врло искусан старешина, да ли можда од прилике зна које су димензије оних прозорчића бочних на «праги»?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам које су димензије, јер «прага» је борбено возило за противваздушну борбу коју имају јединице противваздушне одбране и то возило није из мог формацијског састава бригаде, него је из друге јединице која је лоцирала у касарни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У тренутку кретања.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па је стицај околности што смо се Енвер и ја нашли у том возилу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Док се креће у «праги» каже да осматра околину, кроз који отвор осматра околину командант бригаде?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам рекао да се само може видети кроз прозорчић лево или десно врло мало, практично ништа што би значајно могло утицати на неку одлуку и пошто не могу осматрати околину како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте зауставили возило, Ви сте то описали.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На којој страни сте седели у том возилу?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Колико се ја сећам, седео сам на десној, а Енвер на левој страни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У смеру кретања?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: У правцу кретања, јер сам на десну страну и изишао кад је Бркић прошао и видео га да пролази назад.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јесте видели Бркића или полицијско возило?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Бркића сам лично видео и полицијско возило.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја би молио да се сведоку предочи снимак изласка колоне из нивоа Брчанске Малте снимано, то је мислим ЦД број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците број.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мислим да је ознака број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих молила режију да нам прикаже ЦД број 4.

Пре него што нам режија прикаже овај снимак, ја ћу Вас још само питати, каква је дисциплина тих задњих дана била у касарни, да ли је било

алкохола, да ли је било неких испада од стране војника, резервиста или добровољаца, како кажете, да ли је уопште било некаквих испада?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Што се тиче алкохола било је појединачних случајева и алкохола и не неких драстичних случајева недисциплине, да се разумемо, али ми смо кад кажемо дисциплина, за мене је била недисциплина када је био војник без капе, кад држи руке у џеповима, знате или није се опасао како треба, зашњирао чизме и тако даље, то је била за нас професионалне војнике недисциплина, е ти случајева је било, али није било рецимо неких туча, пуцања или томе слично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево зашто Вас то питам. Сведок Мато Дивковић када је био саслушан, он је рекао каже када је дошао у касарну да је видео Тешића рекао му је «где си Тешо шта има како си», на шта му је овај одговорио «пусти ме у божју матер нисам спавао целу ноћ било је проблема, мало је фалило да се побијемо, ови резервисти било је ту и пијаних, свашта, једни хоће да иду на Озрен, то је супротан правац, а активна војска хоће да иде према Србији и према Бијељини и ту је дошло до сукоба између њих», да ли Вам је нешто познато у вези тога?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То није искључено да је било тих трзавица да једни хоће да иду према Озрену, једни тамо, јер свако је желео да иде на територију одаклен је, а то се не може удовољити свима. Али није било туче, сигурно. Е сад сигурно је да сам ја Тешића ангажовао, Тешићу води рачуна са тих пар полицајаца које имаш да не дође до употребе алкохола, да не дође до туче или неких других проблема. Што је и нормално у таквим ситуацијама да је напета ситуација, свако вуче на своју страну и хоће неке своје циљеве, прохтеве да он задовољи како сматра да је најбоље, е сад неко мора бити медијатор, а то је био Тешић са полицијом да спречи такве појаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија ја би Вас молила да нам прикажете снимак са ЦД-а 4.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Док чекамо, могу ли ја даље са питањима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је у ту недисциплину спадало и то да су војници необријани, неошишани, неодевени како је по пропису и тако?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте. Спадало је исто то, јер за нас је било војник мора бити ујутру пошишан, не сме, мени је тад кад видим човека

непошишаног, немојте се љутити и Вас кад видим сад са брадом, било нелогично да ми се такав појавите у касарни, са брадом.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па јесу ли Вам се појављивали са брадом у касарни?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па јесу али те појаве се нису могле спречити, то је било са брадом и Муслимана и Хрвата и Срба, сваког је било са брадом или необријано или са дугом косом и сад у једном моменту када је толико сложена и тешка ситуација да ја истерујем да човек буде обријан и зашњиране ципеле и затегнут опасач је ли, као у мирнодобско време или на паради, нелогично.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Везано за Ваше предочавање оне наредбе Председништва БиХ, па и овог формирања Оперативног штаба, да ли је сведоку познато, да ли уопште зна ко је Божина Радевић?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: За Божину Радевића знам ко је, чуо сам за њега као што сам чуо и за многе друге људе, али лично са њим нисам никад био, гледао се очима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато шта је он био по струци где је радио, шта је радио?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да. Познато ми је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па шта је радио?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он је био доктор у болници на Градини, васкуларни мислим хирург.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато да ли је Божина Радевић био члан Оперативног штаба Општине Тузла?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А не, то је било у почетку Божина је стављен у штаб да би се неке ствари маскирале, а Божина уопште није био у штабу. Као и Бранко Перић што је стављен кобајаги у штаб па ћемо замаскирати имамо Србина, Црногорца, он је мислим Црногорац, у штабу тако да он није присуствовао, по мојим сазнањима оперативним, главним састанцима и одлукама, као ни Бранко Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, да ли Вам је укључен монитор, је ли видите овај снимак?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Видим неке жекове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање или само да предочимо па ћете поставити питање.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли може да препозна возило у коме се налази?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја у коме се налазим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, погледајте добро овај снимак. Да ли сте имали прилике да видите овај снимак.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Мени су све. Ево видите, видим војника иза заклона, тамо иза зграде и видим горе колона нека, али, видим колону. Да ли прође санитарско или полицијско, нека ротација јесте. Ево видим овде залегле војнике, два. Ево опет возило војно наилази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете тон мало да појачате.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ово је, ја мислим да је ово «прага», ево «праге», то је «прага», сад не знам да ли сам у тој «праги» ја, ево пушке окренуте горе увис, на «праги». Санитарско возило са ротацијом.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можемо да вратимо на тај део, на почетак кад се појављује то полицијско возило, па да се изјасни сведок о томе, да ли нешто препознаје или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете молим вас режија да нам вратите на почетак.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Које је то, санитарско, цивилно полицијско возило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицијско возило.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А не могу препознати, мислим то да ли је то то возило што сам ја видио Бркића сад са овде дистанце, то да кажем јесте, није, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево вратићемо па погледајте.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не могу, не могу то препознати без обзира на моју и вашу жељу. Да ли је баш то то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево видите.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Видио сам сад то полицијско возило прође.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ово возило иза њега је «прага».

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ово је «прага», е сад да ли сам ја у тој «праги» или у некој другој, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени се чини да сте рекли да сте били можда 5, 6 возило?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: 5, 6 возило, тако смо стали у колону.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ево можемо бројати.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ово је и цивилно возило «фићо», «застава 101» у колони, или је «тристаћ» или «лада», тако нешто.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведок уопште у том делу колоне или у другом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да колона прође да ја видим све.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 5, 6 или 7 је већ давно прошло, ово је 20 и неко возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико бих рекла ни једна «прага» више није прошла, је ли тако?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А имамо «прагу» и у другом делу колоне. И ово још увек није 19,00.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Добро то пар минута горе, доле. Кад је кренуо Бркић кренули смо за њим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И ево га Бркић у овом возилу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у том возилу Бркић, да ли можете да се изјасните?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Има ли још ту?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, има други део, али то је.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не други, то је све иста целина колоне човече.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок препознаје тај део колоне као колону у којој је он био?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Гледај овако, ја нисам са стране опсервирао као камерман колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да погледамо и ЦД број 2.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па да ја могу рећи е то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би молила режију ЦД број 2 да нам прикаже.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Друго је камерман што је снимао, а што сам ја дао задатак и где сам стао, а шта је после се збило у току покрета, да ли је неко некога обишао или је неко прешао напред, то је друга ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево обратите пажњу. Где би ово било да ли можете да препознате?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не могу ја из ове перспективе то, јер камермани су били горе на овим кулама, а ово је јесте раскрсница. Ево и ово једна «прага» овде, ево «прага».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је «прага»?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прође једна, не знам сад ко је у њој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали прилике да видите уопште снимак са Брчанске Малте, било какав снимак а да сте препознали возило «прагу» у којем сте се ви нашли?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не могу ја препознати возило «прагу» у којој се ја налазим, то би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у случају да сте гледали па да сте можда негде препознали?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не могу, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Добро. Добро хвала лепо режији.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Имам један предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром да сведок поседује радну бележницу, ја бих молио да он издвоји део који се односи на тај 15. мај, или барем интересантне делове и да се то ископира и приложи овом кривичном спису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли та радна бележница представља Ваше приватно, приватну бележницу где сте Ви водили неке записе, податке или је белешка службено вођена? Да ли евентуално ми можемо да затражимо негде службеним путем?

Можете прекинути, хвала режији.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја вам могу дати да се ископира, слободно ово што сам 15. ова страна, али да ми сад сву бележницу копирате и прелиставате то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи за 15., наравно. За 15. можемо да фотокопирамо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја немам више питања. Желим само нешто да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром да сведок то није помено а мислим да је он ипак требао то пре мене, данас је 16 година како је из јединице којој је командант био овај сведок, барем како каже дисциплински, погинуло најмање 92 човека. Хвала најлепша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Јуришићу.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине Дубајићу, Ви сте на почетку Вашег данашњег исказа јасно и гласно рекли да мене не познајете, а да сте чули за моје име. Тачно и ја сам чуо за Ваше име, али нисам Вас до данас видио. Ја Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија ја бих Вас молила да прекинете. Извињавам се, смета ми ово.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Питање је да ли смо икада, игде приватно, службено или како год хоћете заједно сједили?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја се не сјећам да сам икада са Вама седео ни приватно ни службено.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. И друго.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Једино, ако Вам је брат Јуришић Здравко био, са њим јесам.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да се не схвати као провокација, ја не могу да утичем на судско вијеће, али нека иде и глава са рамена, у овој невољи свој је 92 човјека изгубило живот не може бити ослобођена и Ваша одговорност због неодговорности и непринципијелности једнога броја људи ја сам постао принудно становник Београда. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Дубајићу да ли Ви имате још нешто да изјавите, нешто што Вас нисмо питали, а да Ви сматрате да би то можда било значајно?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па не знам у овом тренутку пошто је дан био доста напоран и било је тога доста, шта је овако значајно, али што ме нисте питали, ја поново желим да подвучем да је темељито припремано и организовано све и да сам за многе активности знао раније око формирања тих јединица, ја не знам ко је био командир које јединице и где лоциране МУП-а, али сам знао да су постојали, али сам опет веровао на крају да ће Меша обезбедити да не дође до отварања ватре на ту неборбену јединицу која се извлачила из касарне прије времна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то би било дакле све.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Добро ми можемо водити полемику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо тако, нећемо на овај начин.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Пред неком комисијом стручном каква је ситуација и како се одлуке доносе, али мислим да.

Питања више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Инђије, трошкове доласка да ли тражите? По нашој информацији 700,00 динара.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: По вашој информацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили смо извештај, не знам сад колико је. Је ли толико карта повратна?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам дошао аутом својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате право на трошкове, наравно не можемо баш сад бензин да вам обезбедимо.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ви како год исплатите трошкове, какав је ваш правилник тако урадите и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците колики су Ваши трошкови?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па рекао сам, дошао сам аутом својим и нема проблема колики су трошкови, како ви обрачунавате, ја не могу сада.

Сведок тражи трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо у висини онда путне карте да Вам исплатимо. Да ли евентуално за исхрану нешто?

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не треба ништа за исхрану.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку 700,00 динара на име повратне карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо господине Дубајићу, ја би Вас замолила само да сачекате да се фотокопира тај део Ваше бележнице везан за 15.

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Могу ли ја бити присутан кад се копира овај део?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, можете.

Изволите.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида, а наставља:

16.05.2008. године, са почетком у 09,30 часова.

Записничар

Председник већа-судија